Muammer El-Kaddafi

YEŞİL KİTAP

BİRİNCİ BÖLÜM

DEMOKRASİ

SORUNUN ÇÖZÜMÜ

«Halk Otoritesi»

İKİNCİ BÖLÜM

EKONOMİ

SORUNUN ÇÖZÜMÜ

"SOSYALİZM"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evrensel Üçüncü Teorinin

SOSYAL TEMELİ

Libya Halk Bürosu Yayınları

Muammer El-Kaddafi

YEŞİL KİTAP

BİRİNCİ BÖLÜM

DEMOKRASİ

SORUNUN ÇÖZÜMÜ
halk Otoritesi

DEMOKRASİ

«HALK OTORİTESİ»

DÜNYA ÜÇÜNCÜ TEORİSİNİN POLİTİK TEMELİ

İKTİDAR ARACI

İnsan topluluklarının karşılaştığı ilk politik sorun İktidar aracıdır.

Genellikle bir ailede bile, anlaşmazlık bu sorundan kaynaklanmaktadır.

Modern toplumlar kurulduktan sonra, bu sorun daha da tehlikeli boyutlara varmıştır.

Uluslar, sürekli olan bu sorun ile karşılaşmaktadırlar.

Toplumlar bundan dolayıdır ki, ortaya çıkan bir çok etki ve tehlikelerden etkilenirler.

Toplumlar, bu soruna kesin ve demokratik temele dayanan bir çözüm getirmeyi başaramadılar.

İşte bu «Yeşil Kitap» iktidar aracı için teorik ve kesin bir çözüm getirmektedir.

Bugün dünyada tüm siyasî rejimlerin

varoluşu iktidar için iktidar araçları arasındaki mücadeledir.

Bu mücadele ister barışçı ister silahlı bir biçimde olsun, sınıflar, gruplar, kabileler, ferdler veya partiler arasında olur, ve fakat sonunda iktidar aracının zaferiyle sonuçlanır, bu araç ister, ferd, grup, parti, veya sınıf olsun.

Fakat bunun sonucu halkın mağlubiyeti yani gerçek demokrasinin mağlubiyetidir.

Siyasi mücadele toplam oyların % 51 ini kazanan bir adayın bu kazanç haddi zatında sahte bir demokrasinin görünümüdür ve fakat dikta bir iktidar aracıdır.

Çünkü geride kalan seçmenlerin % 49 u seçmedikleri bir iktidar aracına zorla tabi olmuşlardır.

İşte diktatörlük budur.

Siyasi mücadelede, yönetimi eline alan aday belki de azlığı temsil eden kimsedir. Yani, seçmenlerin oyları bir kaç adaya dağıtıldığında en çok oy alan kazanır ve fakat bu oyları kazanan kimsenin aldığı oy oranı diğerlerinden toplu olarak daha azdır. Bununla beraber, en çok oy aldığı için kazanmış oldu. Bu kazanma her ne kadar meşru ve demokratik olarak sayılsa bile, gerçekte sahte bir demokrasinin örtüsü ile bürünen bir diktatörlük oluşturulmuş olur.

Bugün Dünyadaki siyasi rejimlerin gerçeği budur. Bundan açıkça görülüyor ki bu rejimler gerçek demokrasinin bir uydurması ve bu rejimler birer dikta rejimidir.

PARLAMENTOLAR

Parlamentolar,

Halk'a vekâlet olamaz Vekillik aldatmadır.

Dünyadaki sürüp giden modern ve klasik demokrasinin bel kemiğini teşkil etmektedirler.

Parlamentolar, halkı aldatan bir temsilciliktir.

Bununla beraber, parlamenter rejim, demokrasi sorunu'na sahte bir çözüm getirmektedir. Zira demokrasinin asıl anlamı halkın otoritesidir. Temsilcisinin otoritesi değildir.

Böylece parlamentonun var olması, halkın olmayışı anlamına gelir.

Halbuki gerçek demokrasi, halkın mevcudiyetiyle olur onun temsilcilerinin mevcudiyetleriyle değildir.

Böylece iktidar, parlamento ile halk arasında adeta meşru bir sed haline gelmiştir.

Zira, Parlamento, halkı politika ile uğraşmalarından alakoymuş ve halkın otoritesini tekeline almış bulunmaktadır.

Parlamento kararları gıyabi bir hüküm mahiyetindedir.

Parlamento rejimi, halk'a uzun kuyruklar halinde durup oy sandıklarına oy pusulalarını atmaktan ve bu sahte, demokrasi görünümünden başka bir şey bırakmamıştır.

Parlamento rejiminin gerçek yüzünü ortaya serebilmek için, bu parlamento nereden neşet ettiğinin araştırılması gerekir.

Parlamento üyeleri, ya seçim bölgeleri veya bir parti veya bir parti koalisyonu tarafından seçilir veya tayin edilir ki, bütün bu yollar demokratik değildir.

Bir defa, halkı, seçim bölgelerine taksim edilmelerinin anlamı, bir parlamento üyesi, binlerce, yüzbinlerce ve belkide bir milyon kişiyi temsil ediyor -bu bölgenin nüfusuna göre- bunun anlamı bir milletvekili, kendini seçen halk arasında her hangi bir halk örgütü ile bağlı değildir, diğer milletvekilleri gibi, bütün bir toplumun temsilcisi olarak sayılır.

Klasik demokraside uygulanan sistem budur.

Buradaki bir milletvekili seçimi kazandıktan sonra halktan tamamen ayrılır ve halkın egemenlik tekeline sahip çıkar. İşlerinin tedviri hususunda temsilcisi olur.

Parlamentolar, demokrasinin bir aldatmacasıdır.

Böylece, Dünyada, sürüp giden klasik demokraside, parlamento üyelerine dokunulmazlık ve kutsallık bağışlarken, bunları halk bireylerinde tanımamaktadır.

Bunun anlamı, parlamentolar, halk otoritesinin çalınmasına bir araç olmuş ve bu otorite kendi tekeline geçirmişlerdir.

Bunun içindir ki, milletler, hakları olan halk devrimi ilan etmeli ve halkın iradesini çalan, otoriteyi tekeline alan ve adına parlamento denilen kurumları yok etmek için mücadele etmelidirler.

«Halka vekâlet olamaz» bu yeni deyimi yüksek bir sesle haykırmalıdırlar.

Öte yandan, yapılacak seçim sonucunda, bir tek parti ekseriyeti kazanacak olursa, kurulacak parlamento, halkı temsil etmeyip, kazanan partiyi temsil ediyor demektir.

Böyle bir parlamentonun tayin edeceği

«İcra kurulu» da halkın değil kazanan partinin otoritesini sağlayacaktır.

Bir kaç partiden kurulu olan parlamentolarda da durum aynıdır. Sandalyeleri kazanan milletvekilleri halkı değil kendi partilerini temsil etmektedirler.

Koalisyon partileri de kuracakları otoritede halkın olmayıp koalisyonu kuran partilerin otoritesidir.

Halk ise, bu rejimlerin gölgesinde yapılan mücadelenin kurbanıdır.

İktidar için mücadele eden politik araçları, halkın oylarını kazanmak için onu aldatır ve istismar eder.

Halk ise, düzenli sıralar halinde sessizce, tesbih taneleri gibi hareket ederek, ellerindeki oy pusulalarını sandıklara atmak için sıra beklemektedirler.

Bu oy pusulalarının atılışı, bir yandan, çöp sepetlerine atılan diğer kâğıtlardan farksızdır.

Bu rejimler, ister tek parti, iki parti, çok partili ve hatta partisiz olsa bile, Dünyada bugün devam edegelen geleneksel demokrasi rejimleri böyledir.

Bunun içindir ki, milletvekilliği bir nevi aldatma olarak görünüyor.

Tayin veya miras yolu ile kurulan parlamentolar demokrasi mefhumu ile bağdaşamaz. Parlamento seçimin ve oyların kazanması için propagandaya dayandığından bu usul tam anlamıyla bir (demegojik) sistemdir.

Buradaki oyların satın alınabileceği gibi, hile ile de karıştırılabilir.

Yoksul kişiler, bu seçim mücadelesine girme şansları olmadığından seçimleri genellikle ve sürekli olarak ancak varlıklılar kazanırlar.

Parlamento temsilciliğinin teorisi bir çok filozof, yazar ve düşünür tarafından ileri sürüldüğünde, insanlar, habersizce, koyun sürüsü gibi, kırallar, sultanlar, veya istilacılar tarafından sürükleniyordu.

O çağlarda, halkın en büyük arzuları hakimler nezdinde kendilerini bir temsilci bulundurmaktı. Çünkü hakimler bu masum isteği dahi reddederlerdi.

Onun içindir ki, milletler bu arzunun gerçekleştirilmesi için uzun bir süre ve çetin bir mücadele yapmışlardır.

Bundan böyle, cumhuriyet devrinin sona ermesinden ve cemahirye çağı ortaya çıktıktan sonra, artık küçük bir milletvekili zümresi koskoca bir ulusu temsil etmesi düşünülemez.

Çünkü cumhuriyet teorisi artık eskimiş, çağı geçmiş bir denemedir.

Dünyanın tanıdığı en müstebit dikta rejimleri parlamento gölgesinde yaşamıştır.

Parti demek, çağdaş bir dikta rejimi ve modern diktatöryanın yönetim aracıdır.

Parti, bir azınlığın tüme olan tahakkümüdür ve şimdiye kadar sürüp giden dikta rejimlerinin son aracıdır.

Particilik demokrasinin dejeneresidir.

Parti tek bir kişi olmadığından, kurduğu parlamento komisyonlar ve üyeleri vasıtası ile yaptığı propaganda sahte bir demokrasi görünümü gösterir onun içindir ki parti hiç bir zaman demokratik araç değildir, çünkü parti ya tek gaye, tek görüş, tek kültür, tek bölge veya tek inanç sahibi olanlardan meydana gelir. Bunlar partiyi kendi çıkarları, görüşleri ve inançlarının otoritesini topluma bir bütün olarak empoze etmek için partiyi kurmuşlardır. Gayeleri programlarını yürütmek için iktidara gelmektir.

Partizanlık hiyanettir.

Bu gibilerin demokratik olarak çeşitli mefkûre, çıkar, karekter ve inanç sahibi olan tüm halkı yönetmeleri doğru olamaz.

Parti; tek görüş ve çıkar sahiplerinin tüm halka egemen olmalarını sağlayan bir iktidar aracıdır.

Bir parti halkı idare etmek için kurulur... Yani parti dışındakileri parti aracılığı ile idare etmek... Böylece parti bir egemenlik ve tahakküm nazariyesi üzerinde kurulmuştur... Yani partililer diğer halk fertleri üzerine egemenliklerini kurmalarıdır.

Parti diktatörya teorisini haklı çıkartmak için halkın amaçlarını kendi amaçlarıymış gibi göstermek ve iktidarı da bu amaçları ger-

çekleştirmek için istediğini ileri sürer. Bu da herhangi bir dikta rejiminin görüşüdür. Partiler ne kadar çoğalırsa çoğalsın görüş birdir.

Partilerin çoğalması, aralarındaki iktidar mücadelesini daha da sertleştirir.

Partiler arasındaki iktidar mücadelesi, halkın her hangi bir başarısının temelini yıkar ve topluma götürülecek hizmet planını da baltalar.

Bilindiği gibi, muhaleffetteki parti iktidara gelebilmesi ve iktidardaki partiyi düşürebilmesi için onu kötüler ve çizdiği planları bozmağa çalışır.

Öte yandan, partiler arasındaki mücadele -silahlı olmazsa bile- ki bu çok ender rastlanır, birbirinin yaptığını tenkid etmek ve kötülemektir. Tabii olarak, bu mücadele toplumun hayatı öneme haiz yüksek çıkarları üzerinde yapılmaktadır.

Bundan dolayıdır ki, halkın yüksek çıkarlarının tümü değilse bile, onların bazıları iktidar araçları arasında ve bu iktidar mücadelesi uğrunda yok edilir.

Tabii ki, yok edilen bu çıkarların, muhalefet partisinin iktidarda olan partiye karşı ileri sürdüğü iddiaların adeta bir tutanağı haline gelir.

Diğer taraftan, muhalefet partisi, kendisi de bir iktidar aracı olduğundan iktidara varabilmek için, iktidardaki partinin düşürülmesinden başka bir çıkar yolu olmadığını bilmektedir.

Onu düşürmek için tek çıkar yol, yaptığı işleri kötülemek çizdiği planları topluma ya-

rarlı olsa bile, etrafında şüphe uyandırmak ve dolayısiyle onu yönetime laik olmadığını göstermektir.

Böylece, toplumun çıkarları ve planları, partiler arasındaki iktidar mücadelesi yüzünden heder olur.

Siyasal hayatta, her ne kadar çok partililik, bir canlılık getiriyorsa da, bir yandan, siyasal, ekonomik ve sosyal bakımından topluma yıkım getirir, öte yandan, **her hangi bir iktidar aracının bu mücadeledeki başarısı diğer bir iktidar aracının mağlubiyetine dayanır.**

Fakat, burada asıl mağlûp olan halk olur, yani demokrasinin mağlubiyetidir.

.....

Bununla beraber, partilerin içten veya dıştan satın alınmaları veya rüşvetle kandırılmaları da mümkündür.

Esasında, bir parti halkı temsil eder ve dolayısiyle partinin yönetim kurulu, parti üyelerini de temsil eder. Parti başkanı ise, yönetim kurulunun temsilcisi olur, bundan şu anlaşılıyor.

Particilik oyunu, hem alaylı ve hem de aldatıcı bir oyundur.

Ve ayni zamanda, göstermelik bir demokrasidir, egoizm ve tahakküm temeli üzerine kurulmuş politik oyunlara ve demagojiye dayanır, bu particilik dikta rejiminin bir aracı ve fakat modern bir araç olduğunu isbatlamaktadır.

Particilik örtüsüz açık bir dikta rejimidir.

Ancak insanlar bu dönemi henüz aşamadılar ve gerçekten de modern çağın diktatöryasıdır bu.

Bununla beraber, her hangi bir parlamento, seçimi kazanan partinin parlamentosudur, bu gibi parlamentonun kuracağı icra kuvveti de halk üzerinde partinin otoritesi kurulmuş olur.

Tüm halka yararlı olarak tahmin edilen bu parti otoritesi, gerçekte; toplumun büyük bir kesiminde bulunan muhalefet partisi veya partileri ve bunlara halk arasında taraftarlarına büyük bir hasımdır.

Muhalefetteki parti iktidar partisine karşı özgür bir halkçı denetimi sağlayamaz, olsa olsa, kendi çıkarlarına bakar ve iktidara varmak için fırsat kollar.

Onun içindir ki, modern demokrasiye göre, meşru denetim, ancak yarısından çok olan iktidar partisinden kurulu parlamentodan gerçekleştirilebilir.

Bu şu demektir, ki iktidar partisinden denetim ve denetim partisinden iktidar olmak.

Böylece açıkça görülüyor ki, bugün Dünyamızda hüküm süren siyasal teorilerin ortaya çıkarttıkları ve yürüttükleri klasik demokrasi sahtekârlık ve aldatmacılıktan ibarettir.

«Bir parti, halkın ancak bir bölümünü temsil ediyor halbuki halkın egemenliği bölünmez bir bütündür.»

.....

«Parti halk adına egemenlik sürdürür, doğrusu ise halka vekâlet olamaz.»

.....

Parti, modern çağın kabilesi veya bir zümresidir. Tek parti tarafından idare edilen toplum, tek kabile veya tek zümre tarafından yönetilen toplumlara benzer.

Daha önce görüldüğü gibi, parti ya bir grubun görüşlerini, ya da toplumun bir kesiminin çıkarlarını, inançlarını veya bir bölgeyi temsil eder, dolayısiyle, halka oranla azınlıkta kalır. Kabile ile zümrede böyledir : Halkla mukayese edildiğinde azınlıkta kalır bunlar arasında ortak bir çıkar, ortak bir inanç birliği vardır bu ortak çıkar ve inançtan ortak bir görüş meydana gelir. Bir parti ile bir kabile arasında kan bağından başka hiçbir fark yoktur ki belkide bu kan bağı bazan partinin ilk kuruluşunda bulunabilir de.

Partiler arasındaki mücadele, kabileler ile cemaatler arasındaki mücadeleden farksızdır. Nasıl`ki kabile ve cemaat rejimi bakımından reddedilir, hoşgörülmez ise particilik sistemi de reddedilmeli ve hoşgörülmemelidir.

Her ikisinin tuttuğu yol birdir ve tek sonuca götürür.

Toplumda kabile veya cemaat arasındaki mücadele olumsuz ve yıkıcı olduğu kadar toplum içerisindeki parti mücadelesi de o nisbette yıkıcı ve olumsuzdur.

SINIFLAR

Siyasi sınıflar rejimi; partinin, kabilenin veya siyasi cemaatin, siyasi rejiminin aynasıdır.

Bu sınıf, topluma olan egemenliği tıpkı partinin, cemaatin veya kabilenin egemenliği gibidir.

Sınıf; parti gibi, kabile gibi ve cemaat gibi toplum içinde aralarında çıkar birliği bulunan bir gruptur. İnsan topluluğu arasında çıkar birliği; kan bağı, inanç birliği, kültür birliği, bölge birliği veya eşit yaşama şartları birliğine dayanır.

Sınıf, parti, cemaat veya aynı sonuca götüren, aynı sebeplerden meydana gelirler.

Demek oluyor ki kan, inanç, yaşama şartları eşitliği, kültür veya bölge sebebiyle ve o çıkarları gerçekleştirmek için görüş birliği hasıl olur böylece o grup, sınıf, parti, kabile veya zümre biçiminde toplumsal bir yapı meydana gelir.

Sonuç olarak sosyal nedenlerle ortaya çıkan bir araç o grubun görüş ve çıkarlarını gerçekleştirmek için siyasi bir tarzda hareket eder.

Her zaman halk ne bir sınıf ne bir parti ne bir kabile ve ne de bir zümredir. Bunlar ancak halkın bir bölümüdürler ve halk içinde bir azınlık teşkil ederler.

Herhangi bir parti, sınıf, kabile veya zümre bir topluma egemen olursa o rejim diktatörlük olur.

Bununla beraber sınıf ve kabile koalisyonları parti koalisyonundan daha iyidir.

Zira halk topluluğu aslında birçok kabileden meydana gelir; Kabilesi olmayanlar oldukça enderdir. Yine bütün insanlar belirli bir halk tabakasına mensupturlar. Fakat halkın tümü bir parti veya partilerin üyeleri değiller.

Bundan anlaşılıyor ki parti veya parti koalisyonu, üyelikleri dışında kalan büyük halk kütlesinin karşısında azınlıkta kalıyor.

Gerçek demokrasiye göre bir sınıf kendi çıkarları için diğer bir sınıfı ezemez.

Bununla beraber bir parti diğer partileri çıkarları uğruna ezmesi de doğru değildir.

Bir kabile diğer kabileleri kendi çıkarları için ezmesi caiz olamaz.

Bir grubun, kendi çıkarları için diğer grupları ezmesi haklı gösterilemez, bu hareketin yapılması demokrasi yerine kuvvet mantığına başvurmak demektir.

Ve bu hareket tüm toplumun yararına olmadığı için dikta bir harekettir, çünkü o toplum ne tek bir sınıf nede bir kabile ve nede tek bir parti üyelerinden kurulu değildir, toplum bir çok unsurlardan meydana gelir, bir unsurun tek başında kalabilmesi için diğer unsurları yok etmesi haklı gösterilemez.

Demek oluyor ki, bu hareket tüm toplumun yararına olmayıp, bir sınıfın, kabilenin, cemaatin veya tek bir partinin yararına olup yani, toplumun yerine geçenlerin yararınadır.

Bu ortadan kaldırma ameliyesi, haddi zatında o partinin, grubun, sınıfın veya kabile-

nin mensup olmayan diğer unsurlara karşı yapılmıştır.

Partizanlık mücadelesiyle parçalanan toplum, kabile ve mezhep kavgalarıyla parçalanan toplumlara benzerler, arada hiç bir ayırım yoktur.

Sınıf adına kurulan bir parti, ergeç ve kendiliğinden o sınıf yerine alır. Bu değişim o sınıfa düşman olan sınıfın yerini alıncaya kadar devam eder.

Bununla beraber bir sınıfı miras alan bir toplum, onun sıfatları da tevarüs eder.

Bunun anlamı şudur; bir işçi sınıfı diğer sınıfların tümünü yok edecek olursa, bu işçi sınıfı, toplumun mirasçısı olur, yani bu sınıf, toplumun maddi ve sosyal temelini oluşturur.

Öte yandan, her ne kadar bir verese, mirasçısının sıfatlarını taşıyorsa, bu nitelikler birden bire ortaya çıkmaz, bu değişim zamanla gerçekleşir. Böylece vaktiyle yok edilen bu işçi sınıfından yeniden bir sınıf meydana gelir ve bu sınıf arasında tezad karakterlere göre eski sıfatlara benzer hareketler başlar.

Böylece işçi sınıfı, ileride kendi başına bir toplum haline gelir ve içinde eski toplumun ayni karakter tezadları taşır.

Bu tezad ilk önce, maddi ve manevi seviyelerde ferdler arasında görünür, daha sonra gruplar gelişir ve zamanla bu gruplar sınıflara yani daha önce yok edilen sınıflara dönüşür.

Bu yüzden toplumun yönetimiyle ilgili mücadele sınıflar arasında yeniden başlar ön-

ce ferdler, sonra gruplar ve daha sonra sınıflar her biri iktidar aracı olmak ister.

Bilindlği gibi, toplumların maddi temeli sabit değildir, onun bir yanı da sosyal temele de dayanır. İktidar aracı, yalnız maddi temele dayanıyorsa, belki de bir süre istikrar bulur. Ancak, ayni temelden gelişen yeni maddi ve sosyal ortamlarla birlikte bu istikrar da ortadan kalkar.

Bugün, her hangi bir toplumda sınıf mücadelesi varsa, geçmişte tek bir sınıf halinde idi.

Ve fakat eşyaların gelişim kanununa göre, o sınıf yerine bu sınıflar oluşmuştur.

Bir sınıf, iktidar araçlarını eline geçirmek için, başka bir sınıfın elindeki mülkiyeti gaspederse, ilerde görecek ki, bu mülkiyet o sınıfın içinde, önceki toplumda etkilediği gibi, onu da etkiler.

Sözün kısası, iktidar aracının sorunu çözmek için, parti, sınıf, cemaat veya kabilenin lehine anlaşmazlığı ortadan kaldırmak veya halkı razı ettirmek için onlara temsilciler seçmek veya referandum yolu ile görüşlerini almak gibi davranışlar için toplumun maddî imkânlarının birleşme teşebbüsü tamamen başarısızlığa uğramıştır.

Bunları yeniden tekrarlamak hem zaman kaybına ve hem de halkla alay etmekten başka bir şey değildir.

HALK OYLAMASI «REFERANDUM»

Referandum Demokrasiye bir aldatmadır. Çünkü «evet» diyenle «hayır» diyenler bu iki sözcükle kendi düşüncelerini açıklamış olamazlar. Aksine olarak, modern demokrasi anlayışıyla ağızlarına sanki gem vurulmuş ve onlara bir tek söz söylemelerine hak verilmiştir. «Evet» veya «hayır».

Bu susturma diktatoryanın en sert ve en ağır sistemidir.

«Hayır» diyenin neden «hayır» dediğini ve neden «evet» demediğini açıklamalıdır.

«Evet» diyenlerin de neden «evet» dediklerini ve neden «hayır» demediklerini belirtmelidirler.

Aslında her iki tarafın ne istediği «red» ile «kabul» sebebinin ne olduğu bilinmelidir.

Şu halde, insan toplulukları bu durum karşısında istibdat ve dikta rejimlerinden nihai olarak kurtulabilmeleri için hangi yolu takip etmelidirler?

Madem ki, partiler, sınıflar ve ferdler aralarındaki mücadelenin nedeni demokrasi konusunda çözümlenmesi güç olan iktidar aracı sorunudur;

Ve bu yüzden gerek seçim gerekse referandum sistemlerinin icad edilmesiyle bu eksik denemelerini çözmeğe başarısızlığa uğramış olduğundan;

Şu halde, aranan çözüm, bütün bu mücadele araçları arasında olmayan ve toplumu tek

yanı temsil edemeyen bir çözüm bulunulmalıdır.

Bu şu demektir, icad edilecek iktidar aracı ne bir parti ne, bir sınıf, ne bir grup ve nede bir kabile iktidarı olmayıp bütün bir halk ne temsilcisi ve nede vekili olmalıdır.

Çünkü «halka vekâlet olamaz» ve «temsilcilik kandırmacadır.»

Bu aracı elde etmeyi imkân bulunduğunda, bu sorun çözümlenmiş ve halk demokrasisi gerçekleştirilmiş demektir.

Böylece, insan toplulukları istibdat ve dikta zulmünden geçip, onun yerine halk otoritesi sağlanmış olur.

İşte, **«YEŞİL KİTAP»** yönetim aracı sorununa nihai bir çözüm getiriyor ve dikta çağını geçip, gerçek demokrasi çağına ulaşabilmek için milletlerin yolunu çiziyor.

Bu yeni teori, halkın otoritesi temeline dayanıyor; Ne vekillik ve nede temsilcilik yoktur. Aktif, düzenli ve doğrudan doğruya bir demokrasi sistemini sağlıyor.

Bu yeni deneme, önceki doğrudan doğruya olan, demokrasi denemesinden ayrıdır. Çünkü, o demokrasi sisteminde halkın alt tabakalarının örgütlenmeleri ciddiyetle ele alınmadığından, gerçek hayata uygulama imkânı da bulunamamıştır.

HALK KONGRELERİ VE HALK KOMİSYONLARI

Halk demokrasisinin biricik aracı halk kongreleridir. Bu usule aykırı her hangi bir rejim -halk kongreleri usulüne- demokratik olmayan bir rejim demektir.

Bugün Dünyada olan bütün rejimler, bu usule gitmezlerse demokratik sayılmazlar. Onun içindir ki, halk kongreleri, demokrasi uğrunda insanın yaptığı ve yapacağı son bir teşebbüstür.

Halk kongreleri ve halk komisyonları milletlerin demokrasi uğrunda yaptıkları mücadelelerin en son meyvesidir.

Halk kongreleri olmadan demokrasi olamaz.

Halk kongreleri ve halk komisyonları bir hayal mahsulu olmayıp, insan mefkûresinden ve demokrasi alanında insanların yaptıkları tüm denemelerden ilham alarak oluşturulmuştur.

Doğrudan doğruya olan demokrasi somut olarak gerçekleşirse, tartışmaya ve anlaşmazlığa yer vermiyecek kadar ideal bir uygulamadır.

Bir ulusun sayısı ne olursa olsun onu bir yerde toplayıp politikasını tartışılması, incelenmesi veya tayin edilmesinin imkânsızlığı karşısında, milletler, bu çeşit demokrasiden feragat etmişler ve bu demokrasi adeta hayali bir düşünce olarak uygulama sahasından uzakta kalmıştır.

Onun yerine, ferdler, sınıflar, mezhepler, kabileler ve parlamentolardan partilere kadar,

ardardına gelen bu yönetim araçları; parlamentolar, parti koalisyonları ve referandum gibi halkı siyasi işleriyle uğraşmaktan alakoyan, egemenliğini çalan ve politika ile nüfuz üstünlüğü tekeline alan birçok yönetim teorisi ikame etmişlerdir.

Doğrudan doğruya olan demokrasi sisteminin en ideal bir sistem olduğu şüphe götürmez olduğundan, vaktiyle böyle bir sistemin uygulanması imkânsızdı.

Fakat Üçüncü Dünya teorisi, doğrudan doğruya olan demokrasiye somut bir deney getirmiş olduğundan artık demokrasi sorunu Dünyada nihai olarak çözümlenmiş bulunmaktadır.

Komisyonlar her yerde

Halk toplulukları önünde kalan tek şey; halihazırda dünyada hüküm süren, millet meclislerinden kabileye, cemaate, aşirete, sınıfa, tek partiye, iki partiye ve çok partiye kadar her türlü şekilleri ile sahte olarak demokrasi diye adlandırılan her türlü dikta rejimlerini yok etmek için mücadele etmektir.

Demokrasinin tek biçimi ve tek teorisi vardır. Onun için, demokratik rejim olduklarını iddia edenlerin arasındaki ayrılıklar, bunların demokratik rejim olmadıklarının bir kanıtıdır.

Ancak halk demokrasisinin bir tek çehresi vardır o da halk otoritesidir ve ancak bu biçimde halk kongreleri ve halk komisyonlarıyla sağlanabilir.

(Halk kongreleri olmadan demokrasi olamaz) ve her yerde komisyonlar.

Bu sistemin uygulanması için, önce top-

lumu, temel halk kongrelerine taksim edilir ve her kongre kendine bir yönetimci kadrosu seçer, bu komisyonlardan -temel halk kongreleri olmayan- bölgesel kongreler kurulur.

Temel halk kongreleri, hükümet yönetimi yerine geçecek olan halk yönetim komisyonlarını seçerler.

Böylece toplumun her kesimi halk komisyonları tarafından yönetilmiş olur.

Öte yandan, kurumları yöneten halk komisyonları temel halk kongreleri önünde sorumludurlar.

Temel halk kongreleri, sözü geçen komisyonlara yönetim politikasını tayin eder ve bu politikanın yürütülmesini de denetler.

Demokrasi halkın kendi kendini denetlemesidir.

Böylece toplum, halkçı bir yönetim ve halkçı bir kontrola kavuşmuş olur.

Böylece, çağdışı bir demokrasi tanımı olan «demokraside halk hükümeti denetler» deyimi yerine daha realist bir deyim olan «demokraside halk kendi kendini denetler» denir.

Bütün vatandaşlar, gerek görevleri ve gerekse meslekleri bakımından bu kongrelerin üyeleridir. İşçiler, çiftçiler, talebeler, tüccarlar, meslek erbapları, memurlar ve sanatkârlar gibi çeşitli zümre ve kesimlerden gelirler.

Bunlar kendi aralarında birlikler ve sendikalar kurmalıdırlar, bununla beraber, kendileri, ülkenin vatandaşları olduklarından temel halk kongrelerinde veya halk komisyonlarında üye veya idareci olabilirler.

Halk kongrelerinin, halk komisyonlarının, sendikaların ve birliklerin ele aldıkları ko-

nular, bu kuruluşların yöneticilerinin aracılığıyla, Genel Halk Kongresine sunulur ve son şekillerini alırlar.

Senede bir defa toplanan Genel Halk Kongresince alınan bu kararlar, Genel Halk Kongresine karşı sorumlu olan halk komisyonları tarafından uygulanmak üzere; temel halk kongrelerine, halk komisyonlarına, sendikalara ve birliklere gönderilir.

Genel Halk Kongresi, parlamentolara benzemez, buradaki üyeler tabii üyeler veya kişiler değildir. Bu kongre, temel halk kongrelerinin, halk komisyonlarının, birliklerin, sendikaların ve diğer meslek kuruluşlarından seçilen kimselerden ibarettir.

Böylece, iktidar aracı sorunu kendiliğinden çözülmüş olur ve diktatörlük araçları yok olur. Bu sistemle halk, iktidar aracı haline gelecek ve Dünyadaki demokrasi sorunu ebediyen çözümlenmiş olacaktır.

HALK İKTİDARI
TEMEL HALK KONGRESİ
HALK KOMİTESİ
GENEL HALK KONGRESİ
AÇIKLAMALAR :
Genel Halk Kongresi Genel Sekreterliği
Genel Halk Komitesi
Kongre Sekreterliği
Çeşitli Uygulama Sektörleri Halk Komitesi
(Tarım, Eğitim, Sağlık, İskan v s.)
Dernek veya Birlik veya Federasyon

TOPLUMUN ŞERİATI (Yasa)

Yasa; her ne kadar tarihin bazı dönemlerinde çözümlenmiş ise de; modern çağda henüz çözümlenmemiş ve iktidar aracı sorununa paralel olan ayrı bir sorundur.

Bir komisyonun veya bir konseyin bir toplum için yasak koyması yanlış ve demokratik değildir.

Toplum yasasının bir şahıs veya bir komisyon veya bir konsey tarafınan ilga veya tadil edilmesi de yanlış ve demokratik değildir.

Öyle ise toplumun yasası nedir? Bu yasayı kim ortaya koyar? Ve demokrasi bakımından bunun önemi nedir?

Herhangi bir toplumun gerçek yasası din veya gelenektir bu iki kaynak dışında topluma bir yasa getirme çabaları boş bir arayış ve mantıksızlıktır.

Anayasalar toplumun yasaları değildirler. Anayasa yazılı bir temel kanundur. Bu temel kanunun geçerli olabilmesi için dayanacağı bir kaynak olmalıdır.

Modern çağda özgürlük sorunu, kişiden partiye kadar değişen ve dünyamızda hüküm süren iktidar araçlarının görüşlerine dayanan anayasaların toplum yasası haline gelmesindendir.

İnsan özgürlüğünün tek oluşuna rağmen, Anayasaların değişik oluşu bunun bir delilidir. Bu değişikliğin sebebi de iktidar araçları arasındaki görüş ayrılığından ortaya çıkmaktadır.

Çağdaş rejimlerdeki özgürlüğün yok edilmesi de işte bundandır.

İktidar araçlarının halka hükmetmeyi sağlamak için mizaç ve görüşlerine uygun anayasal bir sistem kurarlar ve bu sistem Anayasadan doğan kanunlarla halkı zorlamaktadır.

Dikta yönetimi araçlarının yasaları, doğal yasaların yerini almıştır. Doğal Kanunlar yerini yapay kanunlar almıştır. Böylece ölçüler kaybolmuştur.

İnsan nerede olursa olsun insandır. Yaratılış ve duygular bakımından birdir bu sebepten dolayı doğal kanunlar bütün insanlar için mantıki bir yasadır.

Ancak daha sonra yapay kanunlar biçiminde ortaya çıkan Anayasalar insanları ayrı ayrı görmeye başlamışlar. İktidar araçları olan kişi, parlamento, sınıf veya partinin halklara tahakküm isteğinden başka, bu görüşün hiçbir dayanağı yoktur.

Böylece görüyoruz ki genellikle iktidar araçlarının değişimi ile Anayasalar da değişir. Bu da gösteriyor ki Anayasa doğal bir kanun olmayıp iktidar aracının keyfine ve çıkarına göre yapılmıştır.

İnsan hürriyetini tehdit eden en büyük tehlike, toplumun gerçek yasadan yoksun oluşu ve iktidar araçlarının halka istedikleri biçimde hükmetmek için onun yerine yapay kanunları koymalarındandır.

Haddi zatında; Toplum iktidar aracının yasasına göre değil, iktidar aracı toplumun yasasına göre hareket etmelidir.

Bundan dolayıdır ki, düzenleme ve telif yolu ile topluma şeriat yapılmaz, şeriat çok önemlidir, çünkü O gerçek ile yanlışı, eğri ile doğruyu ve ferdlerin hak ve görevlerini birbirinden ayıran ve gösteren bir kıstastır.

Eğer toplum; her hangi bir iktidar aracı tarafından tadil veya tağyıra imkân vermeyen, kutsal ve değişmez hükümleri olan bir şeriata sahip olmazsa; hürriyeti sürekli olarak tehdit altında kalır.

İktidar aracı toplum şeriatına tabi olmalıdır.

Ancak şimdi, Dünyanın her yanında, halklar iktidar araçlarının, iktidar için yaptıkları mücadeleye uygun olarak tadil ve tağyire elverişli yapay yasalarla yönetiliyorlar.

Halkların arasıra yapılan anayasa oylamalarına katılmaları yeterli değildir.

Çünkü referandum haddi zatında demokrasinin bir aldatmasıdır ve ancak bir tek kelimeyi söyleme hakkını verir. Yani «evet» veya «hayır». Ayrıca, halk, konulan kanunlar muvacehesinde referandum için oy atmağa mecbur tutulmuşlardır. Halbuki referandum toplumun şeriatı manasına gelmez.

Bunun anlamı anayasa oluşu ve referandumun yapılış nedeni olmasıdır.

Toplumun şeriatı yalnız yaşayanlara değil, bütün insanların ebedi bir mirasıdır, bir anayasanın bir grup tarafından yazılması ve onlarca onaylanıp kabullenmesi gerçekten alaydan başka bir şey değildir.

Anayasaca konulan kanun ensiklopediya-

ları insanlara karşı maddi cezalarla doludur. Gelenek ise, bu gibi cezalardan yoksundur.

Çünkü gelenek, insanlara laik olmayan maddi cezalar yerine manevi cezaları verir.

Bunun içindir ki, din, gelenekleri ihtiva eder. Dinde maddi cezaların çoğu istikbale matuftur, din, hükümlerinin çoğu bir nevi öğüt, uyarma ve çeşitli problemlere cevap teşkil etmektedir.

Din, insanlara en çok saygı gösteren bir yasadır.

Din, ani cezaların uygulanmasına, ancak toplumun yararına ve olağanüstü hallerde cevaz verir.

Din, geleneklerin kapsamıdır. Gelenekler, milletlerin tabii yaşantılarının bir ifadesidir.

Şu halde, gelenekleri kapsayan din, doğal kanunları da pekiştirmektedir.

Dinsiz ve geleneksiz yasalar, bir insanın diğerine karşı icad ettiği bir yasadır. **Bu yasa, tabii kaynaklardan, din ve gelenekten yoksun olduğu için geçersizdir.**

TOPLUMUN GİDİŞATINI KİM DENETLER ?

Buradaki soru, yasadan sapma yapıldığında kim uyarır ve toplumu kim denetler?

Demokrasi bakımından, hiç bir taraf, toplumu bu hususta denetleme hakkını iddia edemez.

Demek oluyor ki, toplum kendi kendini denetler. Her hangi bir tarafın ister ferd, ister grup olsun, şeriattan sorumlu olduğunu iddia etmesi bir diktatörlüktür.

Çünkü demokrasi kavramında, bütün sorumlulukları toplum yüklenir.

Demek denetleme işi, tüm topluma aittir... Demokrasi budur... Fakat bu denetim nasıl yapılır? Bu denetim, demokratik iktidar aracının yolu ile ve toplum kendi kendini tanzim etmekle sağlanır.

Bu örgütlenme, temel halk kongreleri, iktidar halk komisyonları, birlikler, sendikalar ve bilumum meslek kuruluşları genel halk kongresinde toplanmalı ve bu kongre milli bir kongre şeklini almakla gerçekleşir.

İşte bu teoriye göre, iktidar aracı halktır... Ve bu vaziyetle kendi kendine denetleyicidir.

Ve böylece toplumun yasasına olan denetimi kendiliğinden sağlanmış olur.

Toplum, yasadan saparsa, nasıl düzeltilebilir?

Bugünkü Dünya siyasi rejimlerinde olduğu gibi, iktidar araçları dikta ise, yasadan sapan toplumun doğru yola getirilebilmesi ve

bu sapmanın düzeltilmesi için şiddet kullanmaktan başka bir çare yoktur.

İktidar aracına karşı ayaklanmaktır.

Sapmaya karşı, ister baskı ister ayaklanma olsun, velev ki bunlar halk duygusunun bir ifadesinden ibaret olsa bile, bütün bir toplum buna katılamaz.

Bunu yapacak ancak elinde kuvvet bulunan ve cesaretli olanlar ki halkın iradesini açığa vurabilirler.

Fakat bu girişim haddi zatında bir dikta girişimidir...

Çünkü bu ayaklanma teşebbüsü -ki bu ayaklanma zaruretinden olarak- yeni iktidar aracına halk temsilciliğine dönüştürülebilir.

Bununda anlamı, iktidar aracı hâlâ bir dikta rejimidir.

Öte yandan, her hangi bir değişim ister zorla, ister baskıyla yapılacak olursa bu değişim demokratik bir değişim sayılamaz.

Fakat bu durum, önceki olan ve demokratik olmayan bir ortamdan meydana gelebilir.

Bu sonucun etrafında dönen toplumlar geri kalmış olan toplumlardır.

Şu halde çözüm ne olmalı?

Çözüm olarak, iktidar aracı halk olmalıdır. Temel halk kongrelerinden Genel halk kongresine kadar. Böylece bürokratik idaresi yerine halk komisyonları, idareyi ele almalıdırlar.

Bunun içindir ki, temel halk kongreleri, yönetim halk komisyonları, birlikler, sendikalar ve bütün meslek kuruluşları genel halk

kongresinde toplanmalı ve bu kongre milli bir kongre şeklini almalıdır.

Böylece, toplum yasasında, her hangi bir sapma vukubulacak olursa, bu sapma genel bir sapma anlamına gelir ve bu sapma kuvvet yolu ile değil, demokratik yollarla düzeltilmelidir.

Buradaki hususla; gelecek, değişim veya düzeltme işlemi bir istek arzusundan olmayıp, demokratik sistemin normal bir sonucudur.

Çünkü bu vaziyette iki taraf birbirine karşı bulunmuyor ki biri diğerine baskı yapsın veya sapma sorumluluğunu yüklensin.

Özel kişi, kendi görüşünü açıklamağa serbesttir, deli olsa bile deliliğini ortaya atabilir. Tüzel kişiler de, temsil ettikleri kimselerin görüşlerini belirtmeğe serbesttirler.

Fakat her iki halde, birincisi kendi görüşünün temsilcisi olduğu gibi, diğeri de temsil ettiği kimselerin adına konuşabilmektedir.

Bilindiği gibi, toplum bir çok özel ve tüzel kişilerden kuruludur, onun için bir delinin sarfettiği sözler toplumun diğer kişileri deli oldukları anlamına gelmez.

Demek oluyor ki, özel kişiler ancak kendi fikirlerini ortaya atabilecekleri gibi, bir kuruluşun temsilcisi ise, temsil ettiği o kuruluşun adına ancak konuşabilir ve çıkarlarından sözeder.

Demokrasi halkın gerçek iktidarı sözde değildir.

Bir tütün satış şirketi veya fabrikası ancak o şirketin çıkarlarından sözeder.

Yani tütün yapım ve satışından yararlanan kimselerdir, ister bu madde diğerlerinin sıhhatlarına zararlı olsa dahi.

Basın toplumun söz aracı olduğundan maddi veya manevi hiç bir kimsenin söz aracı olamaz.

Demokrasi ve mantık bakımından bu böyledir, bu araç hiç bir kimsenin malı olamaz. Bir gazete, ait olduğu kimsenin görüşünü ortaya atabilir, böyle bir gazetenin kamu gazetesi olduğunu iddia etmesi yanlış ve doğrulukla bağdaşamaz.

Çünkü bu gazete, gerçekten bir ferdin görüşünü açıklar, demokratik yönden, bir şahıs her hangi bir yayın aracına sahip olması doğru değildir.

Fakat, bu şahıs diğer bir araçla kendini tanıtabilir, bu tanıtma delice olsa bile ve hatta deliliğini isbatlayabilir.

Bir esnaf sendikasının veya ticaret odasının gazetesi, ancak o sendikaya veya ticaret odasına mensup kimselerin namına konuşur ve o kuruluşun görüşünü ortaya atabilir, böyle bir yayın organı, kamu oyunun görüşünü asla temsil edemez.

Toplumdaki özel veya tüzel şahısların durumları aynıdır.

Demokratik basın, işçi birliği, kadın birliği, talebe birliği, çiftçi birliği, sanatkârlar birliği, memur birliği, meslek birliği toplumun çeşitli kuruluşlarından meydana gelen bir komisyon tarafından yayınlanmalıdır.

Ancak, bu vaziyetle basın veya bir gazete tüm toplumun adına yayınlanıyor denir ve kamu oyunu akseder.

Ancak böyle bir yayın organına demokratik denir.

Bir tabibler birliğinin yayınlayacağı her hangi bir yayın organı ancak tıptan sözeder ve o kuruluşun görüşünü yansıtabilir.

Bir avukat barosu, yayınlayacağı her hangi bir basın organı tamamen kanundan sözetmeli ki yayın kuruluşun görüşünü yansıtabilsin.

Diğer meslek grupları için durum aynıdır.

Demokratik yönden, bir insan, başkasının değil, ancak kendi görüşünü ortaya atabilir.

Ancak bu şekilde, Dünyamızda «basın hürriyeti» denilen soruna demokratik yönden kesin bir çözüm getirilmiş olur.

Bugüne kadar etrafında münakaşa sürüp giden «Basın Hürriyeti» sorunu genellikle demokratik açıdan doğmaktadır.

Onun içindir ki, tüm toplumda demokrasiye bir çözüm bulunmazsa, bu soruna da çözüm bulunamaz.

Bu çetin soruna «yani demokrasi sorununa» bir tek çözüm yolu vardır o da Üçüncü Dünya teorisidir.

Bu teoriye göre kurulacak demokrasi sistemi çok sağlam bir yapıdır, içinde bulunan her taş altındaki ile sımsıkı bağlı bulunmaktadır. Bunlar, temel halk kongreleri, halk komisyonları, meslek birlikleri, üzerine kurulmuş ve bütün bu kuruluşlar, genel halk kongresi toplantılarında bir araya gelmektedirler.

Demokratik bir topluma, bu görüşten başka asla bir görüş olamaz.

Sonuç olarak; Cumhuriyetler çağından sonra bizlere doğru akıp gelen cemahiriye çağı, duygularımızı alevlendiriyor ve gözlerimizi kamaştırıyor.

Ve fakat, bu çağ her ne kadar, halk toplumlarına gerçek bir hürriyet gerçekleştireceğini ve iktidar araçlarından kurtaracağını müjdeliyorsa da, şayet bu yeni, demokrasi sistemi, devam edemez ve halk otoritesi sağlanamaz veya eskisi gibi, ferd, grup, kabile, mezhep veya particiliğin hakimiyetlerine dönülecek olursa, işte o zaman, anarşik ve başıboşluk bir ortam gelmesinden sakınılmalıdır.

Gerçek demokrasi, teorik bakımından, işte budur ve fakat; gerçek hayatta hakimiyet kuvvetlinindir. Yani toplumda kim kuvvetli ise, hakimiyet onundur.

Muammer El-Kaddafi

YEŞİL KİTAP

İKİNCİ BÖLÜM

EKONOMİ

SORUNUN ÇÖZÜMÜ "SOSYALİZM"

EKONOMİK SORUNUN ÇÖZÜMÜ «SOSYALİZM»

Evrensel Üçüncü Teorinin İktisadi Temeli

İşçi - işveren ve mal sahibi - üretici ilişkileri, çalışma saatlerinin sınırlandırılması, fazla mesai ücretleri, izinler, asgari ücret, işçilerin kazanca ve yönetime katılması, keyfi işten kovulmaların yasaklanması, sosyal garanti ve grev hakkı gibi bütün çağdaş iş kanunlarının kapsadığı haklar gibi iş ve ücret sorunların çözümünde birçok önemli tarihi gelişmeler gerçekleştirilmiş durumdadır. Mülkiyet konusunda da geliri sınırlayıcı, özel mülkiyeti yasaklayıcı veya kamuya devreden sistemler ortaya çıkmıştır. Bütün bu küçümsenmiyecek gelişmeler, düzenlemeler ve budamalar çalışanlara geçen yüzyıllara göre daha çok yarar ve çıkar sağlanmasına rağmen ekonomik sorun hâlâ ortadadır ve köklü bir çözüme kavuşmuş değildir.

Ücretliler Değil Ortaklar

Mülkiyetle ilgili gelişmeler üreticilerin problemini çözmüş sayılmaz. Mülkiyetin aşırı sağ ve aşırı sol rejimler arasında değişik statülere tabi olmasına rağmen her türlü rejimin içinde, üreticiler yine ücretli durumundadır.

Ücret konusunda da gerçekleştirilen gelişmeler mülkiyet konusunda olduğu gibi, bir statüden diğer bir statüye geçerken aynı akibete uğramıştır. Ücret konusunda şimdiye kadar gerçekleşen gelişmeler ve konan kanun-

larla örgütlenen sendikaların himayesinde üreticiler (çalışanlar, teknisyenler ve idareciler) sanayi devrimi dönemindeki kötü durumdan uzaklaşarak gün geçtikçe daha iyi haklara sahip olmuşlardır. Fakat gerçekte iktisadî sorun hâlâ çözümlenmemiştir.

Ücret problemini çözmek için yapılan girişimler, kat'î bir çözüm değildir. Bu girişimler işçilerin hakkını kabullenmek yerine, lûtfa dayalı, eklektik ve uzlaştırmacı bir tutum olarak nitelendirilebilir. Çalışanlara neden ücret veriliyor? Çünkü onlar, çalıştıranların çıkarını sağlayacak üretimi yapmaktadır. Ancak bu üretimi çalışanlar tüketecek değildir. Yani çalışanlar bu üretimi, bir ücret mukabilinde başkasına devretmiş bulunuyor. Oysa esas sağlıklı kurala göre: «Tüketim ancak üretenlerin hakkıdır.»

Ücretlilerin ücreti ne kadar yükselirse yükselsin, onlar yine de bir nevi köledir

Yani ücretli, onu çalıştıranın bir nevi kölesidir; Geçici bir köledir. Köleliği de işverenin gösterdiği işi yapmaya devam ettiği süreyle sınırlıdır.

İşverenin mahiyeti ne olursa olsun ister fert ister devlet olsun, dünyada mülkiyetin değişik şekiller aldığı sağ veya sol sistemlerin hepsinde çalışanlar işveren veya üretim ünitesine bağlı ilişkilerde yine de ücretli olma durumundadır.

Hatta kamu iktisadî kuruluşlar bile işçilerine ücret verirken ve değişik sosyal yardımlar sağlarken işçilerine lûtuf dağıtan özel ik-

tisadî kuruluşların zengin sahiplerine benzemektedir.

Kamu mülkiyetinde, gelirin bir ferde ait olduğu özel mülkiyet halinin tersine, gelirin işçiler dahil bütün topluma ait olduğunu söylemek, bütün toplumun çıkarı açısından doğrudur; ancak çalışanların özel çıkarı açısından bakıldığı zaman, bunun doğru olmadığı ortaya çıkar.

İktidarın herhangi bir sınıfın, bir tek veya birçok partinin, bir grubun, bir kabilenin, bir ailenin, bir ferdin veya halkı temsil eden bir organın değil de bütün halkın iktidarı; yani halk kongreleri ve komiteleri ile meslekî teşekküllerin aracılığıyla kurulan halk iktidarında dahi çalışanların iş yerlerinde elde ettikleri ücret veya kazançtaki payları gibi şahsi çıkarları açısından özel sektörde çalışanlarla aynı durumdadır.

Çünkü kamu ile özel kuruluşlarda çalışanlar, işverenlerin değişik olmasının ötesinde gene ücretli durumundadır.

İşte mülkiyetin el değiştirmesine rağmen, işçinin ücret mukabilinde bizzat ürettiği üretimdeki hakkı ile ilgili problem çözülmüş değildir. Bunu delili de mülkiyet durumu değişmiş olduğu halde üreticilerin hâlâ ücretli kalmasıdır.

Nihâi çözüm, ücreti ortadan kaldırmak, insanı ücretin esaretinden kurtarmak ve sınıfların, değişik hükümet ve rejim şekillerinin doğmasından önceki insan ilişkilerini tanzim eden doğal kurallara dönmektir.

İnsanî ilişkiler konusunda tek kaynak, ölçü ve referans tabiî kurallardır.

Tabiî kurallar, iktisadî üretim unsurları arasında eşitliği sağlayan tabiî sosyalizmi ortaya çıkarır ve fertler arasında tabiatın verimini yaklaşık olarak eşit biçimde tüketimini sağlamıştır. İnsanın, insanı sömürmesi, yani bir ferdin ihtiyacından fazla serveti ele geçirmesi ille başlayan doğal kurala aykırılık, toplumlardaki gerileme ve dejenerasyonun başlangıcını teşkil eder.Bu durumda sömürü toplumlarının doğmasına yol açar.

Ekonomide üretim unsurlarını eskiden olduğu gibi bugün için de tahlil edecek olursak; bunun üretim maddeleri, üretim araçları ve üreticilerden meydana geldiğini görürüz.

Eşitliğin doğal kuralı : Üretim unsurlarının her birinin o üretimde birer hissesi olmalıdır. Çünkü bu unsurların birisinin var olmaması, üretimin var olmamasına yol açar.

Bu unsurların her birinin üretim için zaruri olduğuna göre, üretim sürecinde gerekliliği ve üretimdeki hissesi bakımından, hepsinin eşit olması gerekir. Bu unsurlardan biri diğerine egemen olması eşitliğin doğal kuralına aykırıdır ve başkasının hakkına tecavüz teşkil eder.

Hal böyle olduğuna göre her bir unsurun üretimde bir hissesi vardır. Mesela, bir üretim işlemi, ancak iki unsurla gerçekleşiyorsa her unsurun üretimin yarısında; bu işlem üç unsurla gerçekleşiyorsa her unsurun üretimin üçte birinde hakkı olur.

Bu doğal kuralı eski ve yeni realiteye uygulayalım : Elle yapılan üretim aşamasında, üretim işlemi, hammadde ve üretici insandan oluşurdu. Daha sonra araya üretim araçları girdi. Üretici insan bu araçları kullanır oldu. Hayvanların güç kaynağı olarak kullanılmasını bu araçlara örnek gösterebiliriz. Daha sonra alet, hayvanın yerini aldı. Aletler gelişti, ham maddelerin kemmiyeti ve türleri ucuz ve basitten pahalı ve karmaşık maddelere dönüştü. Çalışan insan olarak vasıfsız işçi yerine teknisyen ve mühendis geçti, bir çok sayıda çalışan yerine az sayıda teknik eleman çalışır oldu. Ancak şurası muhakkak ki üretim unsurları kalitatif ve kantitatif (nitel ve nicel) olarak değişirken, mahiyeti ve üretim sürecindeki gereklilikleri ile fonksiyonları bakımından değişmiş değildirler.

Mesela demirin ham maddesi eski zamanlarda demirciler tarafından bıçak, kazma, mızrak... vs. gibi şeylere dönüştürülürken bugün için yüksek fırınlarda teknisyen ve mühendisler tarafından değişik makina, motor ve araçlara dönüştürülmektedir. Üretim unsurlarından biri olan hayvanın (at, katır, deve... v.s.) yerine büyük fabrikalar ve dev makinalar geçmiştir. İlkel üretim araçların yerini çok karmaşık ve büyük teknik bilgi isteyen aletler almıştır. Bununla beraber üretimin esas ve doğal unsurlarını oluşturan unsurlar bütün bu korkunç değişme ve gelişmeye rağmen mahiyet bakımından aynı kalmıştır. Üretim unsurlarının mahiyet bakımından değişmemesi bizi, ekonomik problemin kesin

ve nihâi çözümü hususunda kaçınılmaz doğal kurala sevk etmektedir. Bu, problemin çözümü için tarih boyunca girişilen teşebbüsler bu doğal kuralı görmemezlikten geldiği için başarısızlığa uğradılar.

Eski tarihî teoriler, ekonomik problemi ancak unsurlarından birisinin mülkiyeti açısından veya üretim karşılığında ücret açısından ele aldı. Fakat gerçek problemi yani üretim problemini, çözmüş değildirler. İşte böylelikle, bugün dünyada en belirgin özellikleri; işçiyi gerek toplum için, gerek özel sektör için ürettiği mallarda her hangi bir hak sahibi yapmamakta toplanır.

Üretim kuruluşu; üretim maddeleri, makina ve işçilerden oluşmaktadır. İşçilerin makinaları kullanarak ham maddeleri işlemesi üretimi meydana getirmektedir. Yani mamul ve tüketime hazır maddeler ham madde, fabrika ve işçiler olmasaydı üretilemezdi. Ham maddeler olmasaydı, fabrika yapacak bir şey bulamazdı, fabrika olmasaydı ham madde mamul maddeye dönüşemezdi, üreticiler olmasaydı fabrika çalışamazdı... İşte bu bakımdan bu üç unsur, üretim için aynı ölçüde zorunludur, birinin yok olması üretimin yok olmasına yol açar. Tek unsur veya iki unsurun bir arada olması üretimin oluşmasını önler zira üçüncü unsur ortada yoktur. Onun için doğal kural, bu üç faktörün eşit hissesinin olmasını gerektirir. Yani fabrikaların üretimi üç hisseye bölünür ve üretimin üç unsuruna birer hisse tahsis edilir. Mühim olan sa-

dece fabrika değil, fabrikanın üretimini tüketenlerin kimler olduklarıdır.

Üçüncü bir unsurun olmadığı ve sadece insan ile toprağın oluşturduğu tarımsal üretimde de durum aynıdır; Üretim unsurları ikiye bölünür. Tarımsal üretimde makina unsuru ortaya girerse o zaman üretim üçe; yani toprak, çiftçi ve makinava birer hisse düşecek şekilde taksim edilir.

Bütün üretim süreçleri, bu doğal kurala uyacak böylece sosyalist düzen kurulacaktır.

Burada işçilere üreticiler denmektedir; çünkü işçi, amele, emekçi kelimelerini gerçek manalarını yitirmiştir. Geleneksel tanıma giren işçi hem sayı bakımından azalmakta hem de nitel olarak değişmektedir. Fen ve teknoloji geliştikçe işçi sınıfı azalacaktır.

Eskiden birçok işçinin katkısıyla doğan güç, şimdilerde makinanın çalışmasıyla elde edilmektedir. Makinaları çalıştırmak için daha az sayıda işçiye ihtiyaç duyuluyor, bu da iş gücünde oluşan sayısal değişimi gösterir. Bu makinaları çalıştırmak için bedenî güç yerine teknik güç gerekmektedir, bu da iş gücünde oluşan nitel değişimdir.

Üretici güç üretimin ancak bir unsurunu teşkil etmektedir. Büyük sayıdaki vasıfsız işçilerin yerini, sınırlı sayıdaki teknisyen, bilim adamı ve mühendisler almıştır.

Bunun için işçi sendikaları kalkacak ve yerine mühendis ve teknisyen sendikaları geçecektir. Teknik gelişme insanlığın vazgeçemiyeceği bir kazançtır. Bu gelişmenin sayesinde de ümmilik ortadan kalkacaktır. Vasıf-

sız işçi olayı da teknik gelişme karşısında geçicidir ve tedrici şekilde kaybolacaktır. Ancak şurası muhakkak ki insan yeni vasıflarıyla sürekli olarak üretimin temel unsuru olmaya devam edecektir.

Hürriyet ihtiyaçta saklıdır.

İHTİYAÇ : İnsanın ihtiyaçlarında başkası söz sahibi ise, insanın hürriyeti tam olamaz. İhtiyaç bir insanın diğer bir insan tarafından köleleşmesine de yol açabilir. Sömürünün de temelinde ihtiyaç yatar. Öyle ise ihtiyaç gerçek bir problemdir. Çatışmalar, bir tarafın insanın ihtiyaçlarına tahakküm etmesinden doğmaktadır.

Ev oturanındır.

MESKEN : Mesken ferdin ve ailenin temel bir ihtiyacıdır, başkasının mülkü olmamalıdır. Gerek ücretli, gerek ücretsiz şekilde başkasının evinde oturanın hürriyeti yoktur. Devletlerin mesken problemini çözmek için giriştiği çabalar, bu probleme çözüm getirmekten uzaktır. Bunun nedeni de bu girişimlerin, köklü ve nihaî biçimde insanın kendi meskenine sahip olması amacına yönelik olmaması, buna karşılık kiranın gerek kamuya ait gerekse özel kesime ait olsun azaltılması, çoğatılması veya sınırlandırılması gibi önlemleri amaçlamış olmasıdır.

Sosyalist toplumda herhangi bir kesimin, bu kesim toplum bile olsa, insanın ihtiyaçlarına tahakkümü söz konusu olmamalıdır. Hiç bir insan kendi ihtiyacını ve varislerinin ihtiyacını aşacak ve kiraya vermek maksadı ile, mesken yapma hakkına sahip olmaması gerekir. Aksi takdirde kiraya vermek maksadıyla ev yapacak olursa, başkasının ihtiyacına ta-

hakküm etmeye başlamış demektir. Hürriyet de ihtiyacın içinde saklıdır.

MAAŞ : Maaş insanın en temel ihtiyacıdır. Sosyalist toplumda her hangi bir insanın maaşı; her hangi bir cihetten (kamu veya özel kesim) alınmış bir ücret veya verilmiş bir sadaka olmamalıdır. Sosyalist toplumda ücretliler yoktur, ortaklar vardır. Maaş insanın özel mülkiyeti olup onun ihtiyaçlarını tatmin etmekte kullanılacaktır. Yahut başka bir deyimle insanın, temel unsurlarından birisini oluşturduğu üretimdeki hissesidir. Her ne olursa olsun, üretim karşılığında bir ücret değil, hissedir.

BİNEK : Binek aracı ferdin ve ailenin temel ihtiyaçlarındandır. İnsanın binek aracı, başkasının malı olmamalıdır. Sosyalist toplumda herhangi bir insanın veya kesimin, başkalarının para mukabilinde binebileceği binek araçlarına sahip olmaması gerekir. Çünkü bu başkalarının ihtiyacına tahakküm etmek demektir.

TOPRAK : Toprak hiç kimsenin mülkü değildir. Herkes topraktan işlemek, sürüp ekmek veya yaylak olarak kullanmak suretiyle istifade edebilir. İnsan ancak kendinin ve varislerinin hayatı boyunca, başkasını ücret mukabilinde veya ücretsiz olarak çalıştırmamak kaydiyle, kendi gücünün sınırları içerisinde ve ihtiyaçlarını karşılayacak kadarıyla topraktan yararlanma hakkına sahiptir.

Bir an için toprak mülkiyetine cevaz verildiğini kabul edelim. O zaman, sadece hayatta bulunanlar toprak sahibi olabilir. Halbuki

toprak sabittir. Zaman geçtikçe, ondan yararlananlar : görevlerine, kudret ve varlık biçimlerine göre değişecektirler.

Yeni Sosyalist sistemin amacı, hürriyet içinde mutlu bir toplum yaratmaktır. Bu da ancak insanın maddî ve manevî ihtiyaçlarını başkalarının tahakkümünden kurtararak temin etmesiyle mümkündür.

İhtiyaçların temini, başkalarını kullanmadan veya sömürmeden sağlanmalıdır. Aksi takdirde yeni toplum, amacıyla çelişkiye düşer.

Yeni toplumda insan, ya maddî ihtiyaçlarını karşılamak üzere kendisi için çalışacak, veya sosyalist bir kuruluşta çalışmak suretiyle üretimde hisse sahibi olacak veyahut kamu yararına çalışacak; toplum da onun maddî ihtiyacını karşılayacaktır.

Yeni sosyalist toplumda iktisadî faaliyet, maddî ihtiyaçları karşılamak için üretgen bir faaliyettir. Üretgen olmayan veya kazanç peşinde olup, ihtiyaç fazlası üretim tasarrufunu amaçlayan bir faaliyet değildir. Çünkü bu tür faaliyete yeni sosyalist kurallar gereğince imkan yoktur.

Fertlerin iktisadî faaliyetlerindeki meşru amaç, ancak kendi ihtiyaçlarını karşılamaktır. Dünyanın, keza her toplumun serveti sınırlı olduğu için bir ferdin o servetten, ihtiyacından daha fazla bir pay alması amacıyla çalışmasına cevaz yoktur. İhtiyacından fazla olan bu pay başkalarının hakkıdır. İnsan kendi kişisel üretiminden tasarruf yapabilir; yani başkasının üretimdeki hakkına tecavüz ederek değil. İnsan kendi ihtiyacını karşılayacak

miktardan fazla üretim yapacaksa, o zaman ihtiyacından fazlasını elde etmiş olur ve başkalarını haklarından yoksun bırakmış olur.

İhtiyaç fazlası olan tasarruf, toplumun servetinden alınmıştır, o başkalarının hakkıdır.

İhtiyaç fazlası tasarruf için özel üretime izin vermek; bir insanın kendi ihtiyaçlarını karşılamak için, başka insanı kullanmasına müsaade etmek demektir. Bu da insanın köleleştirilmesini doğurur. Kullanılan insanın kendi ihtiyaçlarından vaz geçmesi ve bu ihtiyaç fazlasını diğerlerinin toplaması demektir ki, bu da sömürünün ta kendisidir.

Ücret mukabilinde çalışmak, yukarıda da belirttiğimiz gibi köleliğin ötesinde, insanı çalışmaya sevk eden etkenlerden yoksundur. Çünkü bu şekilde çalışan iş ortağı değil ücretli durumundadır.

Kendi nefsi için çalışan kuşkusuz ki samimidir, çünkü onu samimi çalışmaya zorlayan faktör, kendi ihtiyacını karşılamakta olduğu realitesidir. Sosyalist bir kuruluşta çalışan da üretime ortak olduğu ve üretimden ihtiyaçlarını karşıladığı için yine samimi olacaktır. Ancak, ücret karşılığında çalışan için, onu çalışmaya sevk eden herhangi bir etken yoktur.

Ücret karşılığında çalışma sistemi konusu, üretim fazlası ve üretimin geliştirilmesi bakımından bir çıkmaza girmiştir. Ücret karşılığında çalışma; ister hizmet üretsin, ister mamul madde üretsin, ücretlilerin omuzları üzerine kurulu olduğu için devamlı şekilde gerilemektedir.

TOPLUM VEYA ÖZEL KURULUŞLAR HESABINA ÜCRET KARŞILIĞINDA ÇALIŞMA VE ÜCRETSİZ ÇALIŞMA İLE İLGİLİ ÖRNEKLER :

1) Birinci Örnek

A) Bir işçi toplumun hesabına (10) elma üretmekte, toplum da ona üretimi karşılığında bütün ihtiyacını karşılayacak bir elma vermektedir.

B) Bir işçi toplumun hesabına (10) elma üretmekte, toplum da ona üretimi karşılığında ihtiyacını karşılamaya yetmiyen bir elma vermektedir.

2) İkinci Örnek

Bir işçi, başka bir ferdin hesabına (10) elma üretmekte ve yaptığı işten bir elma değerinden daha az ücret almaktadır.

3) Üçüncü Örnek

Bir işçi kendisi için (10) elma üretmektedir.

SONUÇ

Birinci (A), üretimini hiç arttırmayacak, çünkü üretimi ne kadar arttırırsa arttırsın, o üretimden ihtiyacını karşılayan bir elmadan fazla alamıyacaktır. Bundan dolayı toplum için çalışanlar devamlı olarak ve otomatikman ilgisizdirler.

Birinci (B), Onu üretmeye teşvik eden neden yok, çünkü kendi ihtiyacını karşılamadan, toplum için üretmektedir. Ancak, toplumun genel çalışma koşullarına mecburen boyun eğme durumunda kaldığı için çalışmaya isteksiz olarak devam edecektir.

İkinci : Esas itibarıyla üretmek için değil ücret elde etmek için çalıştırmaktadır. Ücreti ihtiyacını karşılayacak kadar olmadığına göre,

ya daha iyi ücret verecek yeni bir efendi aramaya başlayacak veyahut hayatını sürdürmek için bulunduğu işte çalışmaya devam edecektir.

Üçüncü : Çekinmeden veya mecbur olmadan üreten tek insan... Sosyalist toplumda ferdî ihtiyaçları aşan, ferdî bir üretime olanak yoktur. Başkalarının hakkına tecavüz ederek veya başkalarını kullanarak kişisel ihtiyaçların karşılanması da mümün değildir.

Bu sistemde sosyalist kuruluşlar toplumun ihtiyaçlarını karşılamak üzere çalıştığına göre, üçüncü örnek iktisadî üretimin esas ve sağlıklı durumunu açıklar. Ancak bütün bu örneklerde ilk ikisi de dahil olmak üzere, üretimin ayakta durması için, çalışmanın sürdürülmesi gerekir. Bunun örneği de, kapitalist toplumlarda üretimin, az sayıdaki çalışmayan ve yaşamak için üreten işçileri sömüren, kapitalist sahiplerinin elinde toplanmasıdır. **Yeşil Kitap** sadece maddi üretim problemini çözmekle yetinmiyor aynı zamanda da insanlığın bütün problemlerinin çözümü için şümullü bir yöntem çizmekte ve böylelikle, insanın mutluluğunu gerçekleştirecek maddî ve manevî kurtuluş yolunu göstermektedir.

BAŞKA ÖRNEKLER

Toplumun servetini (10) birim ve bütün nüfusun sayısını da (10) kabul edersek, her ferdin toplum servetinden payı $\frac{10}{10} = 1$ servet birimi olur. Ancak toplumdaki fertlerin

bir kısmı, bir birimden fazlasına sahip ise, toplumun başka fertlerinin o servetten hiç bir paylarının olmaması hali doğar; çünkü onların payları birinci gruba geçmiştir. Böylelikle de sömürü toplumunda zenginler ve fakirler oluşur.

Bir toplumun 5 ferdinin ikişer servet birimine sahip olduğunu varsayarsak, toplumun diğer 5 ferdinin hiçbir şeyi olmadığı ortaya çıkar; yani toplumun % 50 si, toplum servetindeki haklarından yoksun bırakılmış olur. Bu da elde ettikleri ilave ikinci servet biriminin, başka bir ferdin hakkı olmasından ileri gelir.

Bu toplumda toplumun servet birimlerinden bir tanesi o ferdin ihtiyacını karşıladığına göre bir birimden daha fazla payı elde eden fert, gerçekte toplumun başka fertlerinin hakkına tecavüz etmiş olur. Bu elde ettiği pay, ihtiyacının karşılığı olan tek birimden fazla olduğuna göre, fazlasını biriktirecek demektir. Bu biriktirme de başkalarının ihtiyacının aleyhinedir. İşte bu husus, toplumda hakkını alamayan muhtaç insanların doğmasına meydan vermektedir. Bu bir çalma ve yağmadır. Ancak toplumun sömürücü ve zalim kurallarına göre alenen ve yasal olarak yapılmaktadır.

İhtiyaçların ötesinde olan servet, toplumdaki bütün fertlerin malıdır. Fertler ancak kendi paylarından tasarruf edebilirler, aksi takdirde kamu servetine tecavüz etmiş olurlar.

Çalışkanlar ve açık gözlülerin, bu özellik-

lerinden dolayı başkalarının payına tecavüz etmeye hakları yoktur. Ancak, kendi ihtiyaçlarını temini ile kendi payından tasarruf etmekle bu durumdan yararlanabilirler. Keza âciz, ebleh ve ahmakların, sağlıklı insanlarla aynı haklara sahip olmaması manası çıkmamalıdır.

Toplumun serveti bir iaşe kuruluşuna veya gıda maddeleri deposuna benzetilir ki, bir takım insanlara her gün ihtiyaçlarını karşılayacak bir miktar erzak dağıtılır. İsteyen günlük hissesinden bir miktar tasarruf edebilir veyahut hepsini tüketebilir. Bu hususta özel yeteneğini arzu ettiği şekilde kullanabilir. Ancak bu yeteneklerini o kuruluştan daha çok hisse almak için kullanacak olursa hırsız sayılır. Yine yeteneklerini kendi ihtiyacının karşılığı olan hissesinden daha fazla pay almak için kullanan, kamu servetine mütecaviz sayılır.

Yeni sosyalist toplumda fertlerin serveti arasında bir ayrıcalık olmamalıdır. Ancak kamu hizmeti yapanlar için toplum, onlara yaptıkları hizmetlerle orantılı olarak kamu servetinden bir pay verir. Fertlerin alacakları paylar da, ancak daha çok kamu hizmeti yaptıkları ölçüde değişebilir.

İşte, tarihî olağanüstü deneyler, beşerî mücadelenin zirvesini, zaferini bu yeni deneyde bulmuştur. Dolayısıyla insanın özgürlük savaşları, mutlu olma çabaları, başkalarının sömürüsünden kurtulma hamleleri ve kamu servetinin adil biçimde dağıtılma girişimleri böylece amacına ulaşmış bulunmaktadır. Bu yeni toplumda insan sömürülmek ve başkaları-

nın ihtiyacını karşılamak için değil, kendi ihtiyacını karşılamak için çalışacaktır.

Bu teori, ihtiyaçları özgürleştirirken, insanı da özgür kılmaktadır.

Böylelikle yeni sosyalist toplum dünyaya egemen zalim ilişkilerin diyaliktik sonucundan başka bir şey değildir. Bu zalim ilişkiler tabii çözüme yol açmıştır. Tabii çözüm ise iki mülkiyete dayalıdır; başkalarını kullanmadan ihtiyaçları temin eden özel mülkiyet ve üreticilerin ürettikleri mala ortak oldukları sosyalist mülkiyet halidir. Halbuki eski özel mülkiyette ücretliler ürettikleri malda hak sahibi değillerdir. Özgürlük parçalanmadığına ve insanın mutlu olabilmesi için özgür olması gerektiğine göre, insanın tüm ihtiyaçlarına sahip bulunması gerekmektedir.

Senin ihtiyacına sahip olan, sana tahakküm edebilir, seni sömürebilir, hatta köleliği yasaklayan kanunlara rağmen seni köleleştirebilir.

İnsanın giyim ve yiyecekten başlayıp mesken ve binek aracına kadar süre giden zorunlu ihtiyaçlarının mülkiyeti, özeldir ve kutsaldır. Bu ihtiyaçlar başka bir kesim tarafından temin edilmemelidir. Bu ihtiyaçların ücret karşılığında sağlanması gerçek sahipleri genel olarak kamu bile olsa, başkasının özel hayatına burnunu sokmaya ve tahakküm etmeye, böylelikle mutluluğunun kaybolmasına yol açar. Nasıl ki, elbiselerini kiraladığın bir adam yol ortasında elbiseleri çıkartmana kadar müdahale edebilirse, bindiğin aracın sahibi de

seni arabasız, oturduğun evin sahibi barınaksız bırakabilir.

İnsanın zorunlu ihtiyaçlarının sağlanmasını kanunlarla veya idarî önlemlerle düzenlemek gülünçtür. Esas olan toplumun, bu ihtiyaçlara dayalı olarak ve doğal kurallara uygun olarak kurulmasıdır.

Sosyalist toplumun amacı, maddî ve manevî özgürlüğü sayesinde gerçekleşecek insan mutluluğudur. Özgürlüğün gerçekleşmesi, insanın ihtiyaçlarına kişisel olarak sahip olmasına ve kutsal bir güvence altına almasına bağlıdır.

Yani insan ihtiyaçlarının, başkasının mülkü veya toplumun müsaderesine tabi olmaması lazım gelir. Bu kabil şeylerin olması insanın mutsuzluğunu ve esaretini doğurur. İnsanı sürekli olarak dış müdahalelerin sıkıcı beklentileri içine sokar.

Çağdaş toplumların, ücretliler toplumundan ortaklar toplumuna dönüştürmek, bugünkü dünyada egemen olan çelişkili ekonomik olguların, ücret sistemi üzerine kurulan ve hâlâ çözümlenmeyen zalim ilişkilerin zorunlu dialektik sonucudur.

Kapitalist dünyada bulunan işçi sendikalarının tehdit edici gücü kapitalist toplumu ücretliler toplumundan, ortaklar toplumuna dönüştürecek güçtedir.

Devrimin başlama olasılığı, üreticilerin üretimdeki hisselerini zaptetmekle başlar. İşçi grevlerinin amacı, ücretleri arttırmak değil, üretime ortaklık olacaktır. Bütün bunlar her

halükârda, bugün ya da yarın, **Yeşil Kitabın** kılavuzluğunda gerçekleşecektir.

Yeni Sosyalist toplumda son adım kazanç ve paranın kaybolduğu aşamaya varmaktır. Bu da toplumu tümü ile üretgen topluma dönüştürmek ve üretimin, bütün fertlerin maddî ihtiyaçlarını karşılayacak düzeye varması ile gerçekleşecektir. İşte bu son aşamada kazanç, kendiliğinden kaybolacak ve paraya ihtiyaç bulunmayacaktır.

Kazanç demek sömürü demektir. Kazancı meşru kabul etmek ona bir sınır çizemez. Kazancı sınırlamak için alınan her türlü önlem onu düzeltici niteliktedir. Ne var ki, köklü önlem sayılamazlar ve hiçbir zaman insanın, diğer insanı sömürmesini önleyemezler.

Nihai çözüm, kazancı ortadan kaldırmaktır. Ancak kazancı iktisadî mekanizmanın harekete geçmesini sağlayan etken olduğu için, bir kararla ortadan kaldırılması mümkün değildir. Bu ancak sosyalist üretimin gelişmesi ve toplumun ve bütün fertlerin ihtiyaçlarının karşılanması halinde gerçekleşebilir. Kazancı arttırmak için çalışmak, sonunda kazancın ortadan kaybolmasına yol açacaktır.

EVDE ÇALIŞAN HİZMETÇİLER

Evde çalışan hizmetçiler, ister ücret mukabilinde, ister ücretsiz olsun, bir nevi köledirler, daha doğrusu zamanımızın kölеleridir. Yeni Sosyalist toplum, ücret yerine ortaklık temeli üzerine kurulu olduğuna göre, ev hizmetçileri doğal sosyalizm kuralları kapsamına giremezer. Bu da yaptıkları işin, üretim veya üretime tekabül eden bir hizmet olmamasındandır. Yaptıkları hizmet, doğal sosyalizm kurallarına göre hisselere taksim edilmesi olanak dışıdır. Onun için ev hizmetçileri ancak ücret karşılığında, en kötü hallerde ücretsiz çalışmak durumundadır.

Ücretliler genel olarak bir nevi köledir ve bu köleliklerin kaynağı da aldıkları ücrettir. Ev hizmetçileri başka kuruluşlarda ve iktisadî birimlerde ücretle çalışanlara nazaran en düşük mertebeyi teşkil ederler. Bu bakımdan ücretliler toplumunda yani köleler toplumunda, ilk önce özgürleştirilmesi gerekenler ev hizmetçileridir. Ev hizmetçileri fenomeni sosyal fenomenler açıdan kölelikten sonra ikinci sırada gelir. Üçüncü Evrensel Teori; halk kitlelerini, her türlü zulüm, istibdat, sömürü, siyasî ve iktisadî despotizimden kurtaracak; herkesin iktidarda, servette, silahta eşit söz sahibi olduğu toplumu yaratarak özgürlüğün son ve tam zaferini gerçekleştirecektir.

İşte bunun için **Yeşil Kitap**, ücretlilerden ve ev hizmetçilerinden oluşan halk kitlelerinin kurtuluş yolunu çizmekte ve insanın özgürlüğünü gerçekleştirmektedir. Ev hizmetçi-

lerini bulundukları kölelikten kurtarmak ve onları çalıştıkları evlerin dışında maddî üretim birimlerine göre taksim edilebilecek üretim kuruluşlarına ortak yapmak için mücadele vermek gerekir. Evlerde, ancak ev sahipleri hizmet görür. Zorunlu ev hizmetleri sorununun çözümü ise, ücretli ücretsiz hizmetçileri değil, ev işleri görürken terfi edebilen, diğer kamu görevlileri gibi sosyal ve parasal güvencelere sahip memurlarla gerçekleşebilir.

Muammer El-Kaddafi

YEŞİL KİTAP

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evrensel Üçüncü Teorinin

SOSYAL TEMELİ

EVRENSEL ÜÇÜNCÜ TEORİNİN SOSYAL TEMELİ

İnsanlık tarihini harekete geçiren etken sosyal etkendir. Sosyal etken demek milli etken demektir. Çünkü aile, kabile ve millet gibi beşeri toplulukları ayrı ayrı olarak bir arada toplayan rabıta, tarih hareketinin temeli olan, sosyal etkendir.

(Tarihin kahramanları, davalar uğrunda fedakarlıkta bulunan kişilerdir.) Bunun başka bir tanımlaması yoktur. «Davalar uğrunda», fakat hangi davalar? «Başkaları için fedakarlık». Kim bu başkaları? Bunlar kahramanlarla ilişkileri olmayan kimselerdir. Fert ile topluluk arasındaki ilişki sosyal bir ilişkidir... Yani millet fertlerinin birbiriyle olan ilişkileridir. Milleti oluşturan esas milliyettir. Bunun için bu davalar milli davalardır. Milliyet ilişkisi sosyal bir ilişkidir. Toplumculuk, topluluk üyeleri arasında bulunan ilişkiden doğmuştur. Milliyet de millet fertlerinin birbirleriyle olan ilişkilerinden doğmuştur. Bunun için sosyal ilişki milliyet ilişkisi, milliyet ilişkisi de sosyal ilişki demektir. Çünkü, birinin sayısı diğerinden daha az olsa bile, topluluk bir millettir, millet de bir topluluktur. Burada; geçici topluluğun detaylı tanımı üzerinde durulmayacak çünkü, topluluktan maksat milli ilişkileri nedeniyle varlığı sürekli olan topluluktur.

Bunun yanısıra tarih hareketleri toplulukların hareketleridir, yani sosyal hareketler-

dir. Bu hareket, topluluğun kendi uğrunda, farklı bir sosyal yapıya sahip olan ve kendisiyle bağlanmış bulunan başka bir topluluktan bağımsız olmak için yapılan bir harekettir. Toplulukların hareketleri sürekli olarak bağımsızlık hareketleridir. Başka bir topluluk tarafından ezilen ve zulmedilen topluluğun kendi öz varlığını ortaya koymak için yapılan eylemlerdir. İktidarı ele geçirme çatışması ise belirli bir topluluğun içersinde -aile düzeyinde bile- cereyan eder. Bu husus evrensel üçüncü teorinin siyasi temelini oluşturan Yeşil Kitabın birinci bölümünde açıklanmıştır. Toplu hareket, bir milletin kendisi için yaptığı harekettir, çünkü aynı doğal yapıya sahip olan topluluğun aynı sosyal ihtiyaçları olacaktır. Bu ihtiyaçlar herhangi yönü ile ferdi değildir, milliyet bağları ile bağlanan bir milletin duyduğu ihtiyaçlar ve arzular, sahip olduğu haklar veya varmak istediği gayelerdir. Bu nedenle bu hareketler milliyetçilik hareketleri adı ile anılmıştır. Çağımızda görülen milli kurtuluş hareketleri sosyal hareketlerdir. Bu hareketler, her topluluk diğer toplulukların egemenliğinden kurtuluncaya kadar devam edecektir. Günümüzün dünyası tarihin normal dönemlerinden birisini yani milli çatışmalar dönemini yaşamaktadır. Bu da milliyetçiliğin zaferidir.

İnsan dünyasındaki gerçek budur, yani sosyal gerçektir. Milliyet çatışması başka deyimle sosyal çatışma, tarih hareketinin temelini oluşturur, çünkü bu faktör diğer faktörlerden daha güçlüdür. Bu faktör; beşeri toplu-

luğun, milletin tabiatının ve bizzat hayatın tabiatının temelini oluşturmaktadır. İnsan dışındaki hayvanlar da topluluklar halinde yaşamaktadır. Hayvanların topluluk halinde yaşamaları, hayvan dünyasının bekasını sağlamaktadır. Milliyet de milletlerin bekasının temelidir. Milliyetleri yıkılan milletlerin varlığı yok olmaya maruzdur. Dünyanın siyasi problemlerinden birisi olan azınlıklar probleminin nedeni sosyaldir çünkü, bu azınlıklar aslında milliyetleri yıkılmış, bağları kopmuş milletlerdir. Sosyal etken hayat etkenidir... Beka etkenidir... Bunun için her milletin bekasının doğal ve zatî itici gücüdür.

İnsan dünyasında milliyet ile hayvan aleminde topluluk içgüdüsü; madde ve gezegenler dünyasındaki çekim kuvveti gibidir. Güneşin çekim kuvveti yok olduğu takdirde gazları uçuşur ve birliği yok olur. Birlik, bir şeyin var olma nedenidir. Yani bir şeyin var olması için, bu şeyin birlik içersinde olması gerekir. Bir topluluğun birliğinin etkeni de sosyal etkendir, başka bir deyimle milliyettir. Bunun için topluluklar milli birlikleri için savaşırlar, çünkü böylece pâyidar olurlar.

Çekim kuvvetinin maddenin çekirdek etrafında dağılmadan var olmasına neden olduğu gibi, milli etken yani sosyal ilişki, bir milleti var olmaya kendiliğinden sevkeder. Atom bombası tecrisine göre atomların yayılması ve dağılması, atomları kendi etrafında çeken çekirdeğin parçalanması sonucu olmaktadır. Çünkü, çekirdeğin parçalanması, maddenin birlik etkeninin ve çekim kuvvetinin yok ol-

masıyla gerçekleşmekte ve sonuç olarak bombanın patlamasıyla atomlar saçılıp bilinen etkisini yapmaktadır. Bu, eşyanın tabiatıdır. Bu, değişmeyen bir doğa kanunudur, onu görmemezlikten gelmek veya onunla çatışmak hayatı bozar. Yani insanın hayatı; sosyal etken, topluluğun çekim kuvveti ve bekasının sırrı olan milliyeti görmemezlikten geldiği veya onunla çatıştığı zaman bozulur. Aynı topluluğun birliğini etkilemekte, sosyal etken ile rekabet edebilecek tek etken dinî etkendir. Dinî etken bazen aynı millete mensup topluluğu bölebilir, bazen de değişik milletlere mensup bir çok topluluğu birleştirebilir. Ancak sonuçta sosyal etken galip gelir. Bütün çağlarda böyle olmuştur. Tarih açısından her milletin bir dinî olmuştur. Böyle olması da uyum sağlar. Ancak, realite böyle değildir ve böyle olmadığı için değişik devirlerde halkların hayatında gerçek çatışma ve istikrarsızlığa yol açmıştır.

Sağlıklı kural, her milletin dini olmasıdır. Bunun dışına çıkmak kurala aykırılıktır. Kurala aykırlık, aynı millî topluluk içerisinde çatışmaların doğmasına neden olmuş ve sağlıksız bir olgunun doğmasına yol açmıştır. Bunun tek çözümü, her milletin bir dininin olması doğal kuralına uymak suretiyle, sosyal etkenin dini etkene intibak etmesini sağlamakla olur. Böylece topluluklar hayatında uyum ve istikrar doğar, güçlenmeleri ve sağlıklı biçimde ilerlemeleri gerçekleşir.

Evlenme sosyal etkene olumlu ve olumsuz şekilde etkileyen bir işlemdir. Erkek ve ka-

dın, özgürlüğün doğal kuralına göre, istediklerini kabul, istemediklerini reddetme özgürlüğüne sahiptirler. Ancak aynı topluluğun içersinde evlenmek, haliyle bu topluluğun kuvvetini arttırır ve sosyal etkenle uyum halinde olan sosyal gelişmeyi sağlar.

AİLE

Aile, bir fert olan insan için devletten daha önemlidir. İnsanlık, ferdi (insanı) tanır, sağlıklı fert de (insan) aileyi tanır... Aile onun doğduğu, yetiştiği ve sosyal güven duyduğu ortamdır. Doğal olarak insanlık için asıl olan devlet değil, fert ile ailedir. İnsanlık, devlet denilen şeyi tanımaz. Devlet, yapay, siyasi, ekonomik bazen de insanlıkla ilgisi ve ona katkısı olmayan askeri bir düzendir. Aile, doğada yetişen bir bitkinin filizi gibidir. Doğayı çiftlik, bahçe ve buna benzer yapay bölümlere ayırmakla, yaprak ve çiçeklerden oluşan bitkinin yapısı arasında bir ilgi yoktur. Aile için de durum buna benzer. Siyasi, ekonomik veya askerî faktörler, aile topluluklarını devlete dönüştürmüş ise, bunun insanın realitesi ile ilgisi yoktur. Böylelikle ailenin dağılmasına, kaybolmasına veya yok olmasına yol açan koşullar, durumlar ve önlemler; daha önce örnek olarak gösterdiğimiz bitkinin yapraklarını ve çiçeklerini koparmak veya soldurmak gibi insanlık dışı ve doğaya aykırı olan zorbaca bir davranıştır.

Ailenin varlık ve birliğini her hangi nedenle olursa olsun tehdit eden toplumlar; bitkileri toprak kayması, susuzluk, solmak veya kuraklık tehlikeleriyle karşı karşıya gelen tarlaya benzer. Gelişmiş bahçe veya tarla, bitkilerinin doğal şekilde yetiştiği ve gelişip çoğaldığı yerlerdir. İnsan toplumu da buna benzer.

Gelişmiş toplum da ferdin ailede doğal bir şekilde yetiştiği ve ailenin geliştiği toplumdur. Bu toplumda dalların ağaçta ve yaprakların dallarda yetiştiği gibi insanlar da ailelerde aynı kararlılıkta yetişirler. Yaprak dalından, dal ağacından koparılırsa maddî hayatı sona erer. Ailesi dışında fert hayatının anlamı yoktur ve sosyal bir içeriği yoktur. İnsanlık toplumu, ailesiz insan durumuna varacak olursa, serseriler toplumuna dönüşmüş olacak... Yapay bitkiler gibi.

KABİLE

Kabile, çoğalma sonucunda büyüyen ailedir, yani kabile büyük bir ailedir. Millet de büyük bir kabiledir. Dünya ise çoğalma sonucunda milletlere dönüşen millettir, yani büyük bir millettir. Kabileyi, milleti ve dünyayı bir arada tutan ilişki, aileyi bir arada tutan ilişkinin aynıdır. Ancak, ilişkinin ortamı büyüdükçe bu ilişki zayıflamaktadır. Beşeriyet milliyettir, milliyet de kabilecilik demektir, kabilecilik ise aile bağına dayanmaktadır. Ancak, bu rabıtanın sıcaklığı küçük düzeyden yüksek düzeye çıktıkça azalmaktadır. Bu sosyal gerçeği ancak bilmeyenler inkar eder.

Yani sosyal rabıta, dayanışma, birlik, beraberlik ve sevgi aile düzeyinde kabile düzeyindekinden, kabile düzeyinde millet düzeyindekinden, millet düzeyinde, dünya düzeyindekinden daha güçlüdür.

Bu sosyal ilişkiler üzerine kurulan çıkar, meziyet, değer ve idealler şüphesiz ki bu ilişkilerin güçlü olduğu yerlerde bulunmaktadır. Böylece bu çıkar, meziyet, değer ve ideallerin var oluş derecesi aile düzeyinde kabile düzeyinden, kabile düzeyinde millet düzeyinden, millet düzeyinde dünya düzeyinden daha güçlüdür. Bunun için aile, kabile, millet ve beşeriyet içinde bulunması gereken sosyal ilişkiler kayboldukça bu ilişkilerin üzerinde kurulu olan çıkar, meziyet ve idealler kaybolacaktır. Bu nedenle insan toplumu, aile, kabile, millet ve beşeriyet ilişkilerini korumalıdır. Aile,

kabile, millet ve beşeriyet düzeyinde dayanışma, birlik, beraberlik ve sevgi bağları kurulduğu sürece insan toplumu, bu sayede sağlanan çıkar, meziyet, değer ve ideallerden yararlanacaklardır.

Sosyal açıdan, aile toplumu kabile toplumundan, kabile toplumu millet toplumundan, millet toplumu beşeriyet toplumundan; dayanışma, birlik, beraberlik ve yararlılık açısından daha iyidir.

KABİLENİN YARARLARI

Kabile büyük bir aile olduğuna göre, ailenin fertlerine sağladığı maddi çıkarı ve sosyal meziyetleri sağlamaktadır. Kabile ikinci dereceden bir ailedir. Şurasını önemle kaydedelim ki ailenin küçük ve kontrolünün de az olduğu için kötü davranışta bulunabilen insan sayısı daha büyük ve kontrol sahası daha geniş olan kabile içinde böyle bir davranışta bulunma özgürlüğünü duyamaz. Bunun için kabile, fertlerin davranışlarını belirli bir şekilde oluşturmuş olur. Sosyal terbiyeye dönüşen bu davranış okulların verdiği herhangi bir eğitimden daha iyi ve üstündür. Kabile fertleri, çocukluklarından itibaren yüksek değerler ile yetiştiği ve daha sonra büyüdükçe bu değerlerin köklü hayat tarzına dönüştüğü sosyal bir okuldur. Halbuki resmi yoldan yapılan eğitim ve öğretim gün geçtikçe, resmi yoldan yapıldığı, sınava ve telkine dayalı olduğu için unutulmaktadır.

Kabile, sosyal güvencenin doğal yeridir, çünkü, fertlerin gelenekleri sayesinde toplu fidye, toplu ceza, toplu öç alma, toplu savunma yani toplu korunma sağlanmaktadır.

Kabilenin oluşmasında kan esas olmakla beraber, tek unsur değildir. Çünkü, mensubiyet hissi de kabileyi oluşturan unsurlardan birisidir, zaman geçtikçe kan ve mensubiyet faktörleri arasındaki farklar yok olur ve kabile tek bir sosyal ve maddi birim haline dönüşür. Bu birliğin temelinden her şeyden daha çok, kan ve orijin birliği vardır.

MİLLET

Millet, fertleri için kabilenin sağladığı sosyal güvencenin ötesinde siyasi ve milli bir güvence ortamıdır. Kabilecilik, milliyeti zedeler. Aileye bağlılık kabileye bağlılığı nasıl bozarsa, kabileye bağlılık da milliyete bağlılığı bozar. Milliyet taassubu ise bir millet için ne kadar gerekli ise, insanlık için o derece zararlıdır.

Milletin dünya toplumundaki yeri ailenin kabiledeki yerine benzer. Nasıl ki, bir kabilenin aileleri ailevi taassub içersinde bulunmaları kabile birliğini, bir ailenin fertleri ferdi taassub ve çatışma içinde bulunmaları ailenin birliğini, bir milletin kabileleri çatışır ve kabile taassubu içersinde bulunursa milletin birliği bozulursa, milliyet taassubu ve bir milletin güç kullanarak diğer zayıf bir millete karşı gelmesi insanlık namına kötü ve zararlıdır. Bununla beraber güçlü ve kendisine saygısı olan ve sorumluluklarını bilen bir fert, aile için önemli ve yararlı bir unsurdur. Saygın, güçlü, kendi önemini idrak eden aile, sosyal ve maddi açıdan kabile için yararlıdır. İlerlemiş, uygar ve üretken millet de bütün dünya için yararlıdır. Siyasi ve milli yapı, sosyal düzeye yani aile ve kabile düzeyine indirgendiği, onunla etkileştiği ve değerlerini taşıdığı takdirde bozulur.

Millet, büyük bir aileden ibarettir. Millete dönüşmede bu büyük aile önce kabile, daha sonra aynı orijinden doğan ve kader birliği içinde bulunan dallanmış kabileler aşamasın-

dan geçer. Ailenin millet olması ancak kabile, kabilenin dallanması ve çeşitli karışımlar oluşması aşamalarından geçtikten sonra gerçekleşir. Bu da sosyal açıdan ancak çok uzun zaman alır. Uzun zaman süresi yani milletlerin doğmasına yol açtığı gibi, eski milletlerin parçalanmasına da neden olmaktadır. Tek orijin ve kader birliği milletin tarihî iki temelini teşkil eder. Bu iki temelden orijin birliği birinci mertebeye, kader birliği de ikinci mertebeye gelir. Bir millet sırf orijin açısından millet sayılmamalı, buna ek olarak aynı toprakta yaşayan insan topluluğunun geçirmiş olduğu tarihi ve beşeri birikimler, ortak tarih ve miras, aynı kadere sahip olmak gibi faktörler de bulunmaktadır. Yani kan birliğinin ötesinde millet, sonunda bir **mensubiyet ve kader** birliğinden doğar.

Yeryüzü, neden büyük devletlerin var oluşunu, sonra yok oluşunu arkasından da başka devletlerin doğuşunu görmüştür? Acaba bu neden, evrensel üçüncü teorinin sosyal temeli ile ilgisi olmayan siyasi bir neden midir? Yoksa sosyal bir neden olup ta bu **Yeşil Kitabın** bu bölümü ile ilgili midir? Bu hususa bir bakalım : Şüphesiz ki aile siyasi değil sosyal bir oluşumdur, kabile de öyledir. Çünkü kabile, aslında çoğalan ve bir çok aile topluluklarına dönüşen bir aileden türemiştir. Millet ise, çoğalan değişik kolları oluşup aşiretlere ve bir çok kabilelere dönüşen kabileden türemiştir.

Millet, ilgi odağı (milliyet) olan bir sosyal oluşumdur. Kabile, ilgi odağı (kabilecilik)

olan bir sosyal oluşumdur. Aile, ilgi odağı (ailecilik) olan bir sosyal oluşumdur. Dünya milletleri ise ilgi odağı (insanlık) olan bir sosyal oluşumdur. Bunun yanısıra dünya siyasi haritasını oluşturan ve siyasi bir varlık olan Devlet de bulunmaktadır. Fakat neden dünyanın haritası devirden devire değişmektedir? Bunun nedeni, siyasi oluşumun sosyal oluşuma intibak etmiş veya etmemiş olmasıdır. Siyasi oluşum, tek bir milletin ise ve bu millet için intibak oluşmuşsa değişmeden devam eder. Dıştan gelen sömürgecilik veya içte olan bir çökme sonunda değişecek olursa, milli mücadele veya milli kalkınma ve milli birlik sloganları altında bu intibak yeniden sağlanır. Eğer siyasi oluşum bir milletten fazla milleti içeriyorsa bu siyasi oluşumun haritası, her milletin kendi milliyet bayrağı altında bağımsızlığına kavuşmasından dolayı parçalanacaktır. Bu nedenledir ki dünya, imparatorlukların parçalanmalarına tanık olmuştur. Çünkü her millet kendi milliyet taassubu içinde bağımsızlığını ister, böylece siyasi imparatorluklar parçalanarak ve onu oluşturan unsurlar sosyal temellerine dönüşürler. Bunun delilleri dünya tarihinin her döneminde görülür.

İmparatorlukların neden değişik milletlerden oluştuğu sorusuna gelince; bu sorunun cevabı : devletin, aile, kabile ve millet gibi sırf sosyal bir oluşum olmayıp da bunun yanısıra en basiti ve ilki milliyet olan değişik etkenlerden oluşan bir siyasî varlık olmasıdır. Milli devlet, doğal ve sosyal yapıya uyan tek, siyasî devlet şeklidir. Bunun için millî

devlet; kendisinden daha güçlü bir milletin saldırısına uğramadığı veya siyasi yapısının kabile, aşiret ve aile gibi sosyal oluşumların etkisine uğramadığı takdirde; baki kalır. Siyasi oluşum; kabile veya cemaatin sosyal oluşumuna uyarsa onların özelliklerine boyun eğerse; bozulur.

Basit devlet şekli sayılan milli devlet dışında kalan karmaşık devletlerin oluşmasına etken olan faktörler : dini, ekonomik ve askeri faktörlerdir.

Tek din, bir çok milletten oluşan bir devlet yaratabilir. Aynı şekilde ekonomik gerekler ve askeri fetihler de bu tür bir devletin oluşmasına yol açabilir. Böylece dünya belirli bir dönemde şu devlet veya bu imparatorluğun ortaya çıkışını, başka bir dönemde de yok oluşunu görmektedir. Milli bilinç dini bilinçten daha güçlü olduğu zaman, bir dinin çatısı altında toplanan değişik milletler arasında çatışma başlar ve bağımsızlığını elde eden her millet, kendi sosyal yapısına dönerken o imparatorluk ortadan kaybolur. Daha sonra dini bilincin milli bilince nazaran artması sonucunda din etkeninin rolü ortaya çıkar ve değişik milletler yeniden tek din bayrağı altında toplanır... Tekrar yeniden milli faktörün rolü gelir... v.s.

Dini, ekonomik, askeri veya ideolojik nedenlerden dolayı bir çok milletten oluşan devletler milliyet çatışmaları sonucunda, her milletin bağımsızlığa kavuşması yani sosyal etkenin siyasi etkene galip gelmesine kadar, devam edecektir.

Devletin kurulmasını gerektiren siyasi gereklere rağmen, fert hayatının temeli : aile, kabile, millet ve beşeriyet olduğuna göre esas etken sosyal etkendir. Sosyal etken değişmeyen milliyet etkenidir. Bunun için sosyal etkenin üzerinde durulmalı, sağlıklı ve iyi insanın yetişmesi için aileye, sosyal yönden aile düzeninin ötesinde yetişmesi için, sosyal güvence kaynağı ve sosyal eğitimin doğal okulu olan kabileye ve millete gereken özen gösterilmelidir. İnsan sosyal değerlerin önemini ancak aile ve kabile içinde öğrenebilir, çünkü bu iki sosyal oluşum kimsenin müdahalesi olmadan doğal olarak ortaya çıkar. Aileye : fert ve kabile ayrıca fert ve millet için gereken özen gösterilmelidir. Sosyal etken (yani milliyet etkeni), tarihi gerçek şekilde ve sürekli olarak harekete geçiren etkendir.

İnsan topluluklarının milliyet rabıtalarını görmemezlikten gelmek ve sosyal duruma aykırı siyasi bir rejim kurmak geçici ve yıkılmaya mahkum bir bina kurmak gibidir. Çünkü, o yapı; toplulukların sosyal etkenin etkisi yani her milletin milliyetçilik hareketi sonucunda yıkılmaktan başka bir kaderi yoktur.

Bütün bunlar ictihat sonunda ortaya çıkan tasavvurlar değil, bunlar insan hayatında esas itibariyle var olan gerçeklerdir. Dünyada yaşayan her insanın -yaptığı işlerin iyi olması için- bu değişmeyen gerçekleri bilmesi gerekir. Beşeri hayatın bu esasları anlaşılmadığı ve saygı ile karşılanmadığı takdirde, insan topluluklarının hayatında sapma ve bozukluklar meydana gelir.

KADIN

Kadın insandır, erkek de insandır. Bu husus tartışma götürmez. Bunun için, insanlık açısından erkek ve kadın eşittir. Erkek ve kadın arasında insanlık açısından fark gözetmek, gerekçesi olmayan aşikâr bir zulümdür. Çünkü kadın da erkek gibi yer, içer, onun gibi sever ve nefret eder; onun gibi düşünür ve öğrenir, onun gibi barınak, giyecek ve bineceğe ihtiyaç duyar... Onun gibi açlık ve susuzluk hisseder... kadın da erkek gibi yaşar ve ölür.

Fakat, neden erkek ve kadın var olmuştur? Evet neden insan toplumu sırf erkek veya sırf kadından oluşmamıştır da, erkek ve kadın ikilisinden oluşmaktadır. Neden insan sırf erkek veya sırf kadın şeklinde yaratılmamıştır? Erkeklerle kadınlar yani erkek ile kadın arasındaki fark nedir? Neden insan erkek ve kadın olarak yaratılmıştır? Erkek ve kadının var olması için bir gereklilik olmalıdır. Bunlar birbirinden farklıdırlar... demek ki erkek ve kadın arasında doğal bir fark bulunmaktadır, bunun delili de yaratılışta erkek ve kadının var olmasıdır. Bu da birbirinden farklı olmaları nedeniyle her birisi için farklı rolün bulunmasını gerektirir. Aynı zamanda bu doğal rolünü yapabileceği kendine özgü ve diğerinden farklı bir ortamın bulunması gerekir. Bu rolü öğrenmek için erkek ve kadının yaratılışındaki farkları yani doğal farkları göz önünde bulundurmalıyız :

Kadın ile erkek orasındaki fark cinsiyet farkıdır. Nisaiye hekiminin dediğine göre (ka-

dın her ay regl olur yani her ay hastalanır, erkek ise her ay böyle bir rahatsızlığa düşmez... her ay olan bu peryodik hastalık bir kanamadır... Yani kadın dişi olduğu için her ay doğal olarak kanama ile hastalanır... Adet kanaması kesildiği zaman hâmile kalır... Hâmile olduğu zaman haliyle bir yıl kadar hastalıklı olur... Yâni doğum yapıncaya kadar doğal faaliyetlerini yapamıyacak duruma düşer. Doğum veya çocuk düşmesi olduğu zaman lohusalık rahatsızlığı olur. Çünkü, lohusalık her doğum veya çocuk düşürmenin akabinde gelen bir rahatsızlıktır. Erkek için hâmile olmak gibi bir şey bahis konusu olmadığı için kadının dişi olmasından dolayı mâruz kaldığı hastalıklara haliyle mâruz kalmamaktadır. Doğumundan sonra kadın çocuğunu emzirir... Doğal emzirme iki yıla yakındır... Doğal emzirme demek, kadının çocuğu sürekli beraberinde bulundurması, yâni faaliyetlerini yapamıyacak durumda olması demektir. Çünkü kadın bu süre içinde bütün fizyolojik fonksiyonlarının yapılmasında yardımcı olduğu başka bir insanın sorumluluğunu taşımaktadır... Bunu yapmaz ise çocuk ölür. Erkek gebe kalmaz ve emzirmez. İşte hekimin söyledikleri bunlardır.

Doğal veriler, yaratılış bakımından erkek ve kadın arasında farklılıklar yaratmaktadır. ve bunun neticesinde erkek ve kadın eşit olmuyor. Bu aslında erkek ve kadının yani erkek ve dişinin varoluş nedenidir. Her erkek ve kadının hayatta birbirinden farklı rolü veya görevi bulunmaktadır. Erkek kesinlikle dişinin yerini alamaz, yani kadının doğal fonk-

siyonlarını yapamaz. Şurası da muhakkak ki kadının bu biyolojik fonksiyonları zahmet ve elem gerektiren ağır bir yüktür. Kadının bu fonksiyonu olmadan beşerî hayat duraklar. Demek ki bu seçmeli veya zorunlu olmayan doğal fonksiyonun tek alternatifi, hayatın tamamen sona ermesidir.

Gebeliği önlemek için irade ile yapılan müdahale vardır. Ancak bu müdahale beşerî hayata mal olmaktadır. Bir de gebeliğe karşı cüzi irade ile yapılan müdahale vardır... Ayrıca emzirmeye karşı müdahale vardır... Bütün bunlar, zirvesinde öldürmenin bulunduğu doğal hayata karşı yapılan müdahaleler zincirinin halkalarıdır. Kadının gebe olmaması, doğum yapmaması, emzirmemesi gibi şeylerle kendi varlığını yok etmesi, bütün bunların yanında evlilik ve annelik gibi şeylere karşı yani hayatın tabiatına karşı yapılmış yapay müdahalelerden farklı değildir, ancak derece bakımından birbirinden ayrılmaktadır.

Kadının annelik görevinden vaz geçip onun yerine çocuk yuvalarını kurmak, insanî toplumdan vaz geçip, biyolojik topluma ve yapay hayata geçmenin başlangıcıdır. Çocukları annelerinden ayırmak onları yuvaların içine sıkıştırmak, kuluçka devresinden sonra civcivlerin tavuk çiftliklerinde besiye tutulmalarına benzer... İnsanoğlu için en uygun ve haysiyetine yaraşan, doğal anneliktir. Yani (çocuğu annesi yetiştirir)... Ve annelik, babalık ve kardeşliğin bulunduğu bir ailede yetişmelidir. Tavuk yetiştirme çiftliklerinde olduğu gibi yuvalarda değil. Tavukların da diğer hayvanlar gibi anneliğe ihtiyaçları vardır, o-

nun için onları bile çiftliklerde yetiştirmek doğal gelişmelerine aykırı düşer... Üstelik burada yetişen tavukların eti daha çok suni ete benzemekte ve lezzetsizdir... Belki de yararlı değildir... Çünkü bu tavuklar doğal bir şekilde yetişmemişlerdir.. Yani doğal annelik ortamı içersinde yetişmemişlerdir. Buna karşılık olarak yabani kuşların eti, annelik ortamı içersinde ve tabiî besin ile yetiştikleri için daha lezzetlidir. **Aileleri ve barınacak yerleri olmayanlara gelince toplum onların velisidir. Sırf bunlar için toplum, çocuk yuvalarını ve benzeri yerleri açar. Toplumun bunları yetiştirmesi, ebeveyni olmayan başka kişilerin yetiştirmesinden daha yararlı olur.**

Çocuğun, annesini mi yoksa çocuk yetiştirme çiftliklerini mi seçeceği yolunda doğal bir test yapılacak olursa, çocuk annesini seçecektir. Çocuğun doğal meyli annesine olduğuna göre, çocuğu en doğal ve en iyi şekilde annesi yetiştirecek demektir, onu annesinin himayesine değil de yuvaya göndermek, özgür iradesine karşı gelen bir zorlama ve zulümdür.

Eşyanın doğal şekilde gelişmesi özgürce ve sağlıklı bir gelişmesidir. Çocuk yuvasını, annenin yerine koymak sağlıklı ve özgür yetişmeye aykırı düşen zorlamadır. Yuvalara yerleştirilen çocuklar, zorla aldatılarak veya kandırılarak sosyal olmayan bazı maddi nedenlerden dolayı yuvalara sevk edilmektedirler. Bu zorlama ve çocukça kandırmalar olmadığı takdirde, çocuklar yuvayı reddedip annelerini tercih edeceklerdir. Bu insani ve do-

ğal olmayan işlemi haklı gösterecek gerekçe yoktur. Bunun için kadın, kendi yapısına uygun olmayan görevlerde çalıştırılmamalıdır. Aksi takdirde anti sosyal ve anneliğe aykırı düşen bir göreve zorlanmış olur.

Kadın yaratılışının - erkeğinkinden farklı olarak - gerektirdiği doğal rolün erkeklerin rolünden farklı koşulları bulunması gerekir. Annelik erkeğin değil dişinin görevidir, bunun için çocuklar annelerinden ayrılmamalıdırlar. Çocukları annelerinden ayırmak zulüm, baskı ve diktatörlüktür. Çocuklara karşı annelik görevini bırakan kadın hayattaki doğal rolüne karşı gelmiştir. Kadın için baskı ve zorbalıktan kurtarılmış bütün uygun şartlar ve haklar sağlanmalıdır, çünkü kadının doğal görevini doğal olmayan şartlarda yerine getirmesi bir çelişki teşkil eder ve zorunlu olarak doğum ve annelik görevlerini yerine getiremeyen anne, baskı ve diktatörlüğün esiri olur. Doğal görevini önleyecek bir işe muhtaç duruma düşen kadın -özgürlük ihtiyaçta saklı olduğu için- özgür değildir.

Kadının doğal görevini yapabilmesi için uygun şartların hazırlanması gerekir... Bu şartlar erkekler için bahis konusu değildir. Çünkü kadın gebe kalmakta, yani içinde başka bir insan taşımaktadır... Bu da kadının çalışma yeterliliğini azaltmaktadır... Bunun için gebe olan kadını, bedenî çalışmayı gerektiren ortamda bulundurmamak lâzım gelir, eğer bu ortamda çalıştırılırsa, annelik görevine, ihanete sevkedilmiş, aynı zamanda cezalandırılmış olunur. Böylelikle kendi cinsinden

olmayan erkeklerin dünyasına girdiği için bu vergiyi ödemiş olur.

Bedenî işlerde çalışan kadının kendi arzusuyla çalıştığına inanmak, gerçek dışıdır, kasvetli materyalist toplum onu farkına varmadan bu zor şartlar içine itmiştir. Bu toplumun şartlarına uymaktan başka çaresi olmayan kadın, bunu yaparken, kendinin özgür davrandığına inanmaktadır. Kadın, «erkek ile kadın arasında hiç fark yoktur» kuralı karşısında özgür değildir.

«Her şeyde» ibaresi kadını aldatan büyük aldatmacadır. Buna kanmak, kadın için erkekten farklı ve yaratılışına uygun biçimde sahip olması gereken kendine yaraşır şartların yaratılmasını önler.

Hâmile olan bir kadının yük kaldırmakta erkek ile eşit tutulması zulüm ve insafsızlıktır... Çocuk emzirirken oruç tutturmak zulümdür, insafsızlıktır... Onun güzelliğini azaltacak ve dişiliğini giderecek bir işe koşmak zulümdür ve insafsızlıktır. Kadını tabiatına uygun olmayan bir çalışma alanına itecek eğitimi yaptırmak da zulümdür, insafsızlıktır. Kadın ile erkek arasında, insanlık niteliği ile ilgili olarak hiçbir konuda fark yoktur. İradeleri dışında evlenmemelidirler. Adil bir yargılama sonucu veya anlaşarak birbirinden boşanmalıdırlar. Kadın boşanma imkânı üzerine anlaşmadan evlenmemelidir. Erkek de kadınla anlaşmadan veya boşanma imkânını açık bulundurmadan evlenmemelidir. Kadın evin sahibesidir, çünkü ev, kadının hâmile kalma, doğum yapma ve diğer annelik görevlerini

yapabileceği zorunlu şartlardan birisini oluşturur. Dişi, hayvan âleminde bile annelik yuvasının yani evinin sahibidir. Bunun için çocukların annelerinden, annelerin de evlerinden mahrum bırakılmaları haksızlıktır.

Kadın, dişi olmaktan başka bir şey değildir.. Dişi demek, biyolojik yaratılış bakımından erkekten farklı olmak demektir. Dişinin erkekten farklı olan biyolojik yapısı, onu biçim ve öz açılarından erkekten farklı şekillendirmiştir. Kadın vücutça dişi olduğu için erkekten farklıdır... Bütün hayvan ve bitkilerde de dişiler, hem biçim hem öz bakımından erkek eşlerden farklıdır. Bu doğal ve tartışma götürmez bir gerçektir. Hayvan ve bitki âlemlerinde erkek daha kuvvetli ve daha sert yapılı, dişi ise daha güzel ve nazik olarak yaratılmıştır. Bu vasıflar insan, hayvan ve bitki olarak yaratılmış bütün canlı varlıklar için geçerli, doğal ve ezelî vasıflardır.

Bu farklı yaratılışa ve doğanın kanunlarına uygun olarak, erkek sert ve güçlü rolünü zorunlu olmadan, dişi ise nazik ve güzel rolünü tabiî olarak yerine getirecektir. Çünkü bu roller için yaratılmış bulunuyorlar. Bu doğal kural âdil bir hükümdür, zira kaynağı doğal olmakla beraber aynı zamanda özgürlüğün ana kuralını oluşturmaktadır. Her şey özgür yaratılmıştır, özgürlük kuralına hangi şekilde olursa olsun karşı koymak zulümdür. Bu doğal görevlere sımsıkı bağlanmamak ve sınırlarına saygısızlık göstermek, hayatın değerlerine saygısızlık göstermektir. Aynı zamanda bu, hayatı ve doğayı bozmaya

yönelik bir eylemdir. Çünkü hayat ve doğa buna göre bir denge içerisinde bulunmuş ve insanın var oluşu ile yok oluşu arasında buna göre uyum sağlanmıştır. İnsan canlı olarak yaratıldığı andan ölünceye kadar, yani başlangıcından sonuna kadar, cebir ve ihtiyarın yer almadığı doğal yaratılışa uygun bir düzen içerisinde yaşamaktadır, doğal bir düzen.. Doğal özgürlüğün düzeni. İnsan, hayvan ve bitkilerden hayatın başlama noktasından son bulma noktasına kadar devam edebilmesi için erkek ve dişinin bulunması ve aynı zamanda yerine getirmek için yaratıldıkları doğal görevlerini de yapmaları gerekir. Bu görevlerin yerine getirilmesi tam bir yeterlilik ile olmalı, aksi takdirde hayatın seyrinde ârıza baş gösterir. Nitekim bugün dünyada hemen hemen her toplumda görülen ârızalar, erkek ve kadının rollerinin birbirine karıştırılmasından, yani kadını erkeğe dönüştürmeye çalışmaktan doğmaktadır. İnsanlar yaratılışlarına uygun olarak görevlerini en mükemmel şekilde yapmaya gayret etmelidirler, bunun aksini yapmak geriye dönüş olduğu gibi doğaya, özgürlük kuralına, hayata ve bekaya ters düşmektedir. Erkek ve kadın yaratılışlarına uygun görevleri yapmalıdır ve bundan asla feragat etmemelidirler. Çünkü bu görevlerinden tamamen veya kısmen feragat etmeleri, ancak zorlayıcı ve normal olmayan şartlarda olmaktadır. Sağlık nedenleri ile gebe kalmak, evlenmek veya nazik ve zarif görünmek istemeyen kadın, bu zorlayıcı sağlık nedenlerinin etkisi altında görevinden vazgeçmektedir. Bu

şekilde çalıştığı için evlenme, hâmile kalma ve annelik görevlerinden vazgeçen kadın sırf o zorlayıcı nedenden dolayı bu görevlerden ayrılmaktadır. Yine maddi nedenlerden dolayı bu doğal görevlerden vazgeçen kadın bu zorlayıcı koşullardan dolayı doğal yaratılışına karşı çıkmaktadır. Böylece dişinin veya erkeğin hayattaki doğal görevini yerine getirmekten vazgeçmesi, ancak insan bekasını tehdit eden, doğal olmayan özgürlüğe aykırı ortamda olmaktadır. Bunun için kadının hayattaki doğal görevini önleyecek, erkek ile haklarda eşit olmak için ve erkeğin görevlerini yapmaya iten bütün maddi şartları yok edecek evrensel bir devrim yapılmalıdır. Bu devrim şüphesiz, özellikle sanayileşmiş toplumlarda gerçekleşecektir. Bu devrimin gerçekleşmesi de, Yeşil Kitap gibi itici bir devrim gücü olmadan, var olma içgüdüsünün tepkisi ile olacaktır.

Bugün bütün toplumlarda kadına sırf bir meta imiş gibi bakılmaktadır. Doğu, ona alıp satılan meta imiş gibi, batı da dişi değilmiş gibi bakmaktadır.

Kadını erkeğin işini yapmaya zorlamak, hayat için gerekli olan dişilik görevine haksızca bir tecavüzdür. Çünkü, erkeğin işini yapmak, kadında yaratılıştan var olan ve onu kendi yaratılışına uygun işlere yönelten, güzelliğini ortadan kaldırmaktadır. Nasıl ki, çiçekler çiçek tozunu çekip döllenerek tohum vermekte ve bunun sonucunda bitki hayatını sürdürmeye neden olmakta, çiçekler olmadığı takdirde bitki hayatı sona ermekte; aynı şe-

kilde kelebek, kuşlar ve diğer dişi hayvanlarda bulunan güzellikler bu doğal fonksiyonu icra etmektedir. Kadın erkeğin işini yapacak olursa, erkeğe dönüşerek görevini ve güzelliğini terk etmesi gerekir. Kadın erkeğe dönüşmezden ve dişiliğinden feragat etmeden bütün haklarına sahiptir.

Erkek ile kadının vücut yapılarının farklı olması, organlarında da farklı fonksiyonlara yol açmaktadır. Bu farklılık, ruh, mizaç, sinir, vücudun hal ve şekillerinin farklı olmasına neden olur. Kadın şefkatlidir, kadın güzeldir, kadının gözü yaşlıdır, kadın korkaktır. Genel olarak doğal yaratılış sonucu, kadın nazik, erkek ise sert yaratılışlıdır.

Erkek ile kadın arasındaki doğal farkları görmemezlikten gelmek ve görevlerini birbirine karıştırmak kesinlikle uygarlık dışı, doğa kanunlarına aykırı ve aynı zamanda beşerî hayatı yıkıcı ve insanın sosyal hayatını sefalete iten bir davranıştır.

Çağımızın sanayileşmiş toplumları; kadının dişiliği, güzelliği, anneliği ve huzuru hesabına erkek gibi bedenî çalışmaya itmekle; uygar toplumlar değildir. Bunlar, uygar olmayan materyalist toplumlardır. Bu toplumları taklit etmek uygarlık ve insanlık açısından aptallık olduğu kadar tehlikelidir.

Böylece sorunu, kadının çalışıp çalışmaması sorunu olarak ele almak, biçimsiz ve materyalist bir yöntemdir. Çalışmak, toplum tarafından çalışmaya gücü yeten ve ihtiyacı olan bütün erkek ve kadın fertlere sağlanmalıdır. Ancak her ferdin kendisine uygun olan bir

alanda çalışması gereklidir. İnsan kendine uygun olmayan bir alanda çalışmaya mecbur bırakılmamalıdır.

Çocukların da, büyüklerin çalıştığı ortamda çalıştırılmaları zulüm ve diktatörlüktür. Kadının, erkeklerin çalışma ortamına itilmesi zulüm ve diktatörlüktür.

Özgürlük her insanın kendine uyan ve onu en uygun bir işe aday yapan bilgiyi öğrenmesidir. Diktatörlük de insanın kendine faydalı olmayan ve onu uygun düşmeyen bir işe sevk eden bilgiyi öğrenmesidir. Erkeğe uygun olan iş, her zaman kadın için uygun olmayabilir. Çocuk için uygun olan, her zaman ve büyük için uygun olan bilgi değildir.

Erkek, kadın, büyük ve küçük arasında insanlık hakları açısından fark yoktur. Ancak üzerlerine düşen görevler açısından tam bir eşitlik de bulunmaz.

AZINLIKLAR

Azınlık nedir? Görev ve ödevleri nedir? Azınlık sorunu, çeşitli insan sorunlarını çözümleyen Evrensel Üçüncü Teoriye göre nasıl çözümlenebilir?

Azınlıklar üçüncüsü olmayan iki türden ibarettir. Birincisi millete mensup ve sosyal çerçevesi o millet tarafından çizilen azınlıktır. Diğeri ise bir millete mensup olmayan azınlık ki, bunun sosyal çerçevesi kendisi tarafından çizilir. İkinci tür azınlığı, belirli tarihî birikimler oluşturur. Bu birikimler sonuç olarak -mensubiyet ve kader bakımından- milleti oluşturur. Bu azınlığın -açıklandığı üzere- kendine has sosyal hakları bulunmaktadır. Bu haklara her hangi bir çoğunluk tarafından tecavüz edilmesi haksızlıktır. Sosyal vasıf zatîdir, bahsedilemez ve geri alınamaz. Siyasî ve ekonomik sorunların çözümü ise, ancak elinde iktidar, servet ve silâh bulunduran halk toplulukları (Cemahir) içersinde mümkün olabilir. Azınlıklara siyasî ve ekonomik yönden azınlık olarak bakmak, diktatörlük ve zulümdür.

Zenciler Dünyaya Egemen Olacaklar

Beyaz ırkın siyah ırkı köleleştirmesi, kölelik tarihinin son dönemi idi. Bu dönem, siyah tenli insanın zihninde, itibarını geri kazandığını anladığı zamana kadar, canlı kalacaktır.

Bu trajik - tarihî olay onun doğurduğu elem verici hisler ve bütün bir ırkın itibarını geri kazanmak için yaptığı psikolojik arayışlar, siyah ırkın öç almak ve egemen olmak için verdiği savaşta gözden uzak tutulmaması gereken hususlar. Buna ek olarak tarihî dönemlerin gerektirdiği hususlar da vardır. Meselâ, sarı ırk Asya'dan diğer kıtalara akın ederek dünyaya egemen olmuştur. Daha sonra beyaz ırk, bütün kıtaları hegemonyasına alan sömürgecilik hareketine girişmiştir. Şimdi artık siyah ırkın egemen olma sırası gelmiştir.

Siyah ırk bugün, sosyal açıdan çok geri kalmış bir durumdadır. Bu geri kalmışlık hali ise siyah ırkı, sayı bakımından üstünlüğünü sağlamaktadır. Çünkü zencilerin hayat düzeylerinin düşük olması, onları doğum kontrolü yöntemlerini öğrenmek ve uygulamaktan alıkoymaktadır. Aynı zamanda zencilerin sosyal gelenekleri evlenmeye sınır koymadığı için, sürekli ve kayıtsız bir tembellik ortamında devamlı olarak çoğalmaktadırlar. Halbuki diğer ırklarda doğum kontrolü ve evlenmeye konan sınırlar bulunması, ayrıca sürekli çalışma halinin varlığı bu ırklara mensup insanların devamlı şekilde azalmasını sağlamaktadır.

ÖĞRETİM

Bilim veya öğretim, gençlerin yanyana konmuş sıralar üzerinde basılı kitaplardan belirli saatler içersinde öğrenmeye mecbur tutuldukları düzenli program ve sınıflandırılmış bilgiler değildir. Bütün dünyada egemen olan bu tür öğretim, özgürlüğe aykırı bir yöntemdir. Dünya devletlerinin iftihar duydukları ve gençlerine imkân buldukça uyguladıkları zorunlu eğitim, özgürlüğü kısıtlayan, insan melekelerini körleten ve ferdin temayüllerini zorla yönlendiren bir yöntemdir. İnsanı serbest seçim yapmak ve düşünmekten alıkoyduğu için diktatörce bir davranıştır. İnsanın belirli bir programı öğrenmeye zorlanması zorbaca bir davranıştır. İnsanlara belirli bilgileri telkin etmek diktatörce bir davranıştır.

Gerçekte, zorunlu, düzenli ve sistematik öğretim, halk topluluklarını zorunlu şekilde cahil bırakmaktadır. Eğitim yollarını resmî programlarla tesbit eden ve insanları bu programlara göre öğretim yapmaya zorlayan, resmî yoldan hangi bilgilerin öğrenileceğini saptayan devletler, vatandaşlarına baskı yapmaktadır. Dünyada egemen olan öğretim metodları evrensel bir kültür devrimi tarafından yıkılmalıdır. Bu evrensel kültür devrimi, insan zihniyetini bağnazlıktan, belirli zevk ve kavramlara göre zorla şekillendirilmesinden kurtarmalıdır.

Bu, yüzeysel bakışa sahip bazı okuyucuların anlayacağı gibi, ilim yuvalarının kapatılması ve insanların öğrenimden alıkonulma-

sı anlamına gelmez. Bilâkis bunun anlamı toplumun; bütün öğretim türlerinin, insanların hangi öğretimi arzuluyorlarsa ona kendiliklerinden yönelmelerinin ve bilim yuvalarında bütün bilim dallarını öğrenme olanaklarının sağlanması demektir. Bütün bu imkânların sağlanmaması, insan özgürlüğünü sınırlar, onu mevcut bazı bilim dallarını öğrenmek zorunda bırakır ve diğer bilim dallarını öğrenme olanağı bulunmadığı için onu doğal hakkından mahrum eder. Bilgileri yasaklayan veya tekelleştiren toplumlar, gerici, cehaletin verdiği bağnazlık içersinde bulunan özgürlük düşmanı toplumlardır. Dini olduğu gibi öğrenmeyi yasaklayan toplumlar da gerici, cehaletin verdiği bağnazlık içersinde özgürlük düşmanı toplumlardır. Yine dinî bilgiyi tekelinde bulunduran toplumlar, gerici cehalet bağnazlığı içersinde bulunan özgürlük düşmanı toplumlardır. Başkalarının din, uygarlık ve davranışlarını öğretim sistemlerinde kötüleyerek sunan toplumlar gerici, bağnaz ve özgürlük düşmanı toplumlardır. Materyalist bilgiyi tekelinde bulunduran toplumlar da gerici, cehalet bağnazlığı içersinde bulunan özgürlük düşmanı toplumlardır. Bilgi her insanın doğal hakkıdır, hiç bir kimse gerekçesiz olarak -hakkını yok edecek suç işlemedikçe- bu haktan mahrum edilemez.

Cehalet, her şey gerçek yüzü ile sunulduğu ve herkese kendine uygun yöntem ile öğrenme olanağı sağlandığı zaman sona erecektir.

İnsan, ortak bir dil ile ifade etmekten âciz olduğu için hâlâ geri durumdadır. İnsanlığın bu hususta temennisi gerçekleşinceye kadar -ki bu imkânsız görülmektedir- sevinç ve keder, iyi ve kötü, güzel ve çirkin, huzur ve huzursuzluk, yok olma ve ebedîlik, sevgi ve nefret, renkler ve duygular, zevkler ve mizaçlar gibi hususların ifade edilmesi her milletin kendi konuştuğu dilde olacaktır; davranışlar da bu dilin insanda yarattığı tepkilere göre olacaktır.

Bugün için hangisi olursa olsun, kendi dili dışında tek yabancı bir dil öğrenmek çözüm değildir. Ancak dillerin birleşmesi problemi, uzun dönemlerin yanısıra bir çok nesillerin geçmesi ve bu nesiller üzerindeki irsiyet faktörünün kaybolması sonucunda çözüme kavuşacaktır. Çünkü, dedelerin ve babaların duyguları, zevkleri ve mizaçları oğul ve torunların duygu, zevk ve mizaçlarını şekillendirmektedir. Torunların tek dil ile ifade ettikleri bir şeyi, dedelerin değişik dillerde ifade etmeleri, torunların zevklerinin birbirinden farklı olmalarına yol açar. Çünkü, zevk birliği ancak yeni tek dilin kuşakları miras alacağı zevk ve duyguların oluştuğu zaman gerçekleşecektir.

İnsan topluluklarından birisi hüzün halinde beyaz, diğeri aynı anda siyah giyiniyorsa, her topluluğun duyguları giydikleri renge göre değişecektir, yani birisi siyah rengi sevmezken diğeri onu sevecektir, beyaz için de

aynı şey söylenebilir. Bu duyguların insan vücudunda bulunan hücre ve bütün atomların ve onların hareketleri üzerinde etkisi bulunacaktır. Bu hal irsiyet yolu ile ikinci kuşağa intikal edecektir, oğul duyguları irsiyet yolu ile aldığı için babasının sevmediği rengi tabiî olarak sevmeyecektir. Aynı şekilde halklar, ancak kendi sanat ve kültür miraslarından zevk alırlar, aynı dili konuşur hale geldiği anda bile -irsiyet etkeninden dolayı- başkalarının sanatlarından zevk almazlar.

Bu farklılıklar asgarî ölçüde aynı halkın toplulukları arasında bile görülür.

Bir tek dili konuşmak problem değildir. Başkalarının dilini bilmekle sanatlarını anlamak da problem değildir. Esas problem başkalarının dili ile gerçek anlamda vicdanî uyumu sağlamaktır. Bu imkânsızdır ve ortak dil kullanma safhasını geçen insanın vücut yapısında irsiyet etkileri yok oluncaya kadar da imkânsız kalacaktır.

Gerçekten beşeriyet öğrenim yolu ile değil irsiyet yolu ile aynı dili konuşamadığı için hâlâ geri durumdadır. Bununla beraber, eğer uygarlık geriye yönelik bir dönüşün içersine girmediği takdirde, bu gayeye erişmek beşeriyet için bir zaman sorunu olarak kalacaktır.

SPOR

BİNİCİLİK VE GÖSTERİLER

Spor iki türdür. Birincisi : Özel spor, insanın kendi kendine ve tek başına yaptığı -namaz gibi- kapalı odada bile yapılabilen spordur. İkinci tür spor toplu spordur, bu spor cemaat halinde kılınan namazlar gibi spor meydanlarında topluca yapılır. Birinci tür spor ferdi tek başına ilgilendirir. İkinci tür ise bütün halkı ilgilendirir ve topluca yapılır, halkın yerine ve başkaları tarafından vekâleten yapılmaz. Nasıl ki, toplulukların mâbede girip namaz kılan bir kişi veya cemaati seyretmesi makul bir şey değilse, toplulukların spor sahalarına girip bir oyuncuyu veya oyuncular grubunu -kendileri spor yapmadan- seyretmeleri de aynı şekilde makul bir şey değildir.

Spor namaz gibidir, yemek gibidir, ısınma ve havalanma gibidir. Toplulukların bir lokantaya girip yemek yiyen bir kişiyi veya bir grubu seyretmesi veya onların yerine başkalarının ısınma ve temiz hava almalarına müsaade etmesi aptallıktır. Bir ferdin veya bir grubun sporu toplumun yerine tekeline alınası ve bu tekelin masraflarının bir kişi veya bir grubun lehine toplum tarafından ödenmesine toplumun izin vermesi düşünülemez. Çünkü, aynı şekilde demokratik olarak halk, bir kişi, topluluk, parti, sınıf, cemaat, kabîle veya meclise karar verme yetkisini veya ihtiyaçlarının tesbitini kendisi yerine vekâleten yapmasına izin veremez.

Özel spor, ancak onu kendi sorumluluğu ve hesabına yapanı ilgilendirir. Toplu spor ise, bütün insanların genel bir ihtiyacıdır, maddî ve demokratik yönden kimse insanların yerine vekillik yapamaz, maddî bakımdan onların yerine oynayamaz. Maddî bakımdan, başkalarının yerine oynayan, spordan elde edilen bedenî ve ruhî kazançları yerine oynadığı insanlara aktaramaz. Demokratik olarak da bir fert, sporu, iktidarı, servet veya silâhı başkalarının yerine tekeline alamaz. Bugünkü dünyada spor kulüpleri, geleneksel sporun temelini teşkil eder ve her devlette spor faaliyetleri ile ilgili konmuş bütün kaynak ve imkânlarını tekeline alır. Bu kurumlar, toplulukların iktidarını tekelinde bulunduran diktatörlükler, toplumun servetini tekelinde toplayan ekonomik kurumlar, toplumun yerine silâhı tekelinde bulunduran askerî kurumlar gibi, birer sosyal tekel kurumlarıdır. Topluluklar (cemahir) devri; servet, iktidar ve silâh tekelciliğinin kurumlarını yıktığı gibi spor, binicilik ve benzeri faaliyetleri içine alan sosyal faaliyetlerin tekelciliğini yapan kurumları da yıkmalıdır. Bir adayın halk topluluklarını temsil edemiyeceğini ve onların yerine namus, haysiyet ve egemenlik değerlerini taşıyamıyacağını bilmekle, bir an için bu toplulukların bir kişiye kendi yerine karar verme yetkisini verdiğini düşünecek olursak, o zaman iradesi ve haysiyeti elinden alınmış toplulukların, kendilerinin yapması gereken şeyleri yapmakta olan kişiyi seyretmekten başka yapacağı bir şey kalmadığını görmüş oluruz.

Aynı şekilde oyalayıcı ve aldatıcı olan tekelci kurumlar tarafından kandırılan âcizliği ve bilgisizliği neticesinde bizzat kendisi spor icra etmeyen topluluklar, spor yapacakları yerde, gülmek ve alkışlamakla yetinmek zorunda kalıyor. İktidarın halk topluluklarının olduğu gibi sporda yine halk topluluklarının olmalıdır. Servet bütün halk topluluklarının (cemahir) ve silâh da halkınsa, spor da sosyal bir faaliyet olması bakımından halk topluluklarınındır.

Toplu spor bütün halk topluluklarınındır. Toplu spor, sağladığı sağlığı ve eğlenme yararları açısından bütün halkın olması gerekir. Bu faaliyetlerin bütün kaynak ve imkanları halk toplulukları tarafından sağlandığı halde, bedeni ve ruhi yararlarının belirli kişi ve gruplara bırakılması aptallıktır. Stadyumların tribünlerini dolduran ve oyunları seyrederken gülüp alkış tutan, sporu bizzat icra etmekten aciz kalmış, stadyumun raflara benzeyen tribünleri üzerinde tembellik içerisinde sıralanmış halk toplulukları, sağlamış oldukları imkanlarla sporu ellerinden alan ve insiyatifi kendilerinde toplayan kahramanları seyreden binlerce aptala dönüşmektedirler. Aslında spor sahalarının tribünleri, halk topluluklarını bizzat spor yapmamaları ve spor sahalarına ulaşmamalarını sağlamak için yapılmıştır. Bu tribünler halk toplulukları üzerine yürüdüğü ve spor sahalarında topluca spor yapmaya başladığı, o bilince vardığı ve sporun seyredilecek şey olmayıp bizzat icra edilecek bir faaliyet olduğunu anladığı gün

boşalacak ve ortadan kalkacaktır. Bu durumun aksi, yani aciz veya tembel olan küçük azınlığın seyirci olması, makbul olabilirdi.

Stadyumların tribünleri, oturacak kimse bulamayınca ortadan kalkacaktır. Hayatta kahramanlık rollerini oynamayan ve tarihin olaylarını bilmeyen, geleceği düşünemeyen ve hayatında ciddi olamayan insanlar hayatın kenarında yaşamaktadır. Bu insanlar, tiyatro ve gösteri yapılan yerlerin sıralarını doldurarak hayatın gidişatını öğrenmeye çalışırlar. Bu halleri, okul sıralarını dolduran ve başlangıçta okuma yazma bilmeyen öğrencilerin haline benzer.

Hayatı kendileri oluşturanların ise tiyatro ve seyirlik oyunların sahnelerinde bulunan oyunculardan hayatın nasıl yürüdüğünü görmeye ihtiyaçları yoktur. Aynı şekilde atı olan her binicinin yarış meydanının kenarında oturacak yeri olmayacaktır. Herkesin binecek atı olursa, yarışı seyredip alkış tutacak kimse bulunamayacaktır. Oturup seyredenler ise ancak ata binemedikleri ve bu sporu yapamadıkları için seyredeceklerdir.

Bundan dolayı bedevi halklar, tiyatro ve seyirlik oyunlara ilgi duymaz, çünkü hayatlarında çok ciddi ve çalışkandırlar. Bunlar ciddi hayat yaşadıkları için temsil oyunlarını hafife alırlar. Bedevi cemaatler de oyuncu seyretmez, düğünleri ve oyunları topluca yapar, çünkü kendiliğinden ve bir açıklamaya lüzum kalmadan bu ihtiyacı duyarlar.

Boks ve güreş bütün türleri ile beşeriyetin vahşi davranışlarından hâlâ kurtulamadı-

ğının delilidir.. Fakat, şurası muhakkak ki bunlar insanlığın uygarlık merdiveninin daha üst basamaklarına yükseldiği zaman ortadan kalkacaktır. Tabancalarla düello yapmak, daha önceleri de insanı kurban olarak sunmak, beşeriyetin evrim aşamalarında kabul edilen davranışlardandı. Yüzlerce yıldan beri bu vahşice davranışlar ortadan kalkmış bulunmaktadır. İnsan şimdi, böyle şeyleri vaktiyle yapmış olduğu için kendinden utanmakta ve esef duymaktadır. Boks ve güreşin bütün türleri ile onlarca veya yüzlerce sene sonra varacağı durum buna benzeyecektir. Bugün için, ancak başkalarından daha uygar olanlar ve akli gelişme açısından daha ileride olanlar, bu vahşi davranışın yapılmasını ve teşvik görmesini önleyebilirler.

BASKI: RENK BÜRO 1982—ANKARA